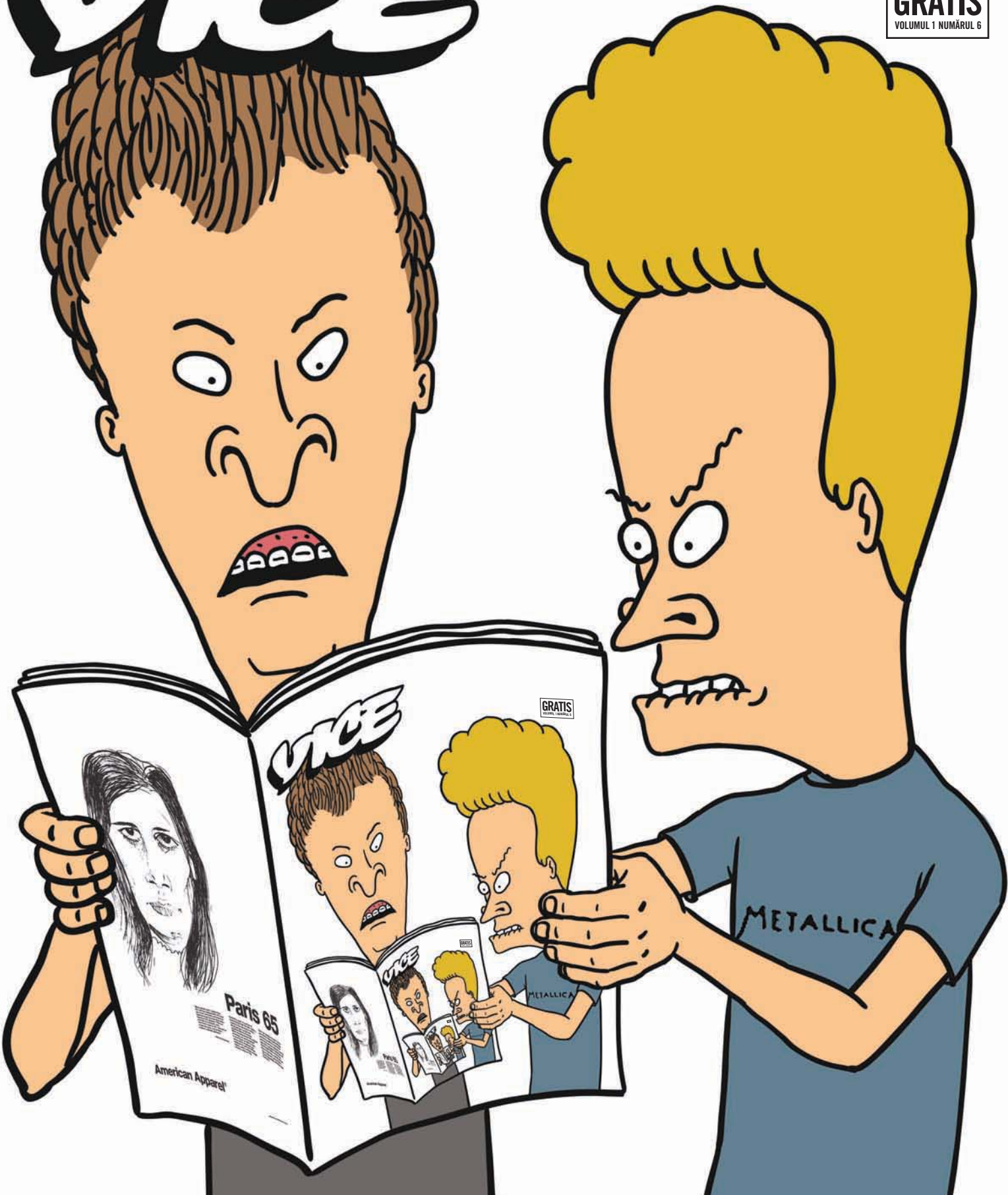
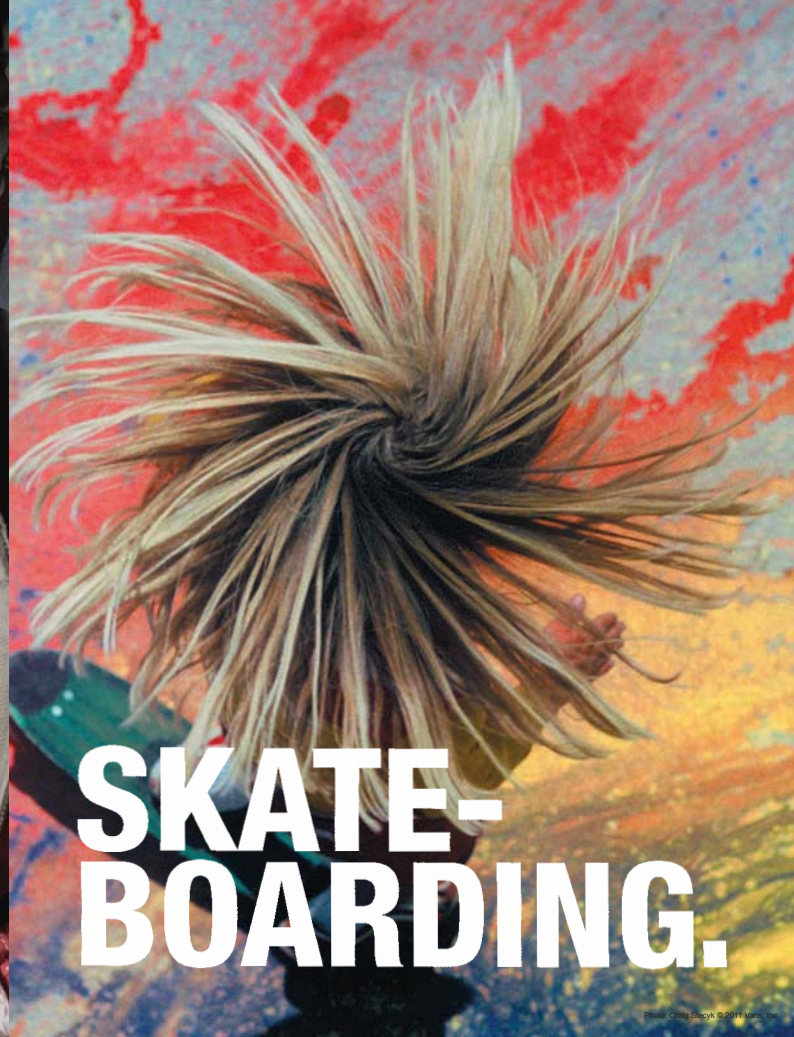

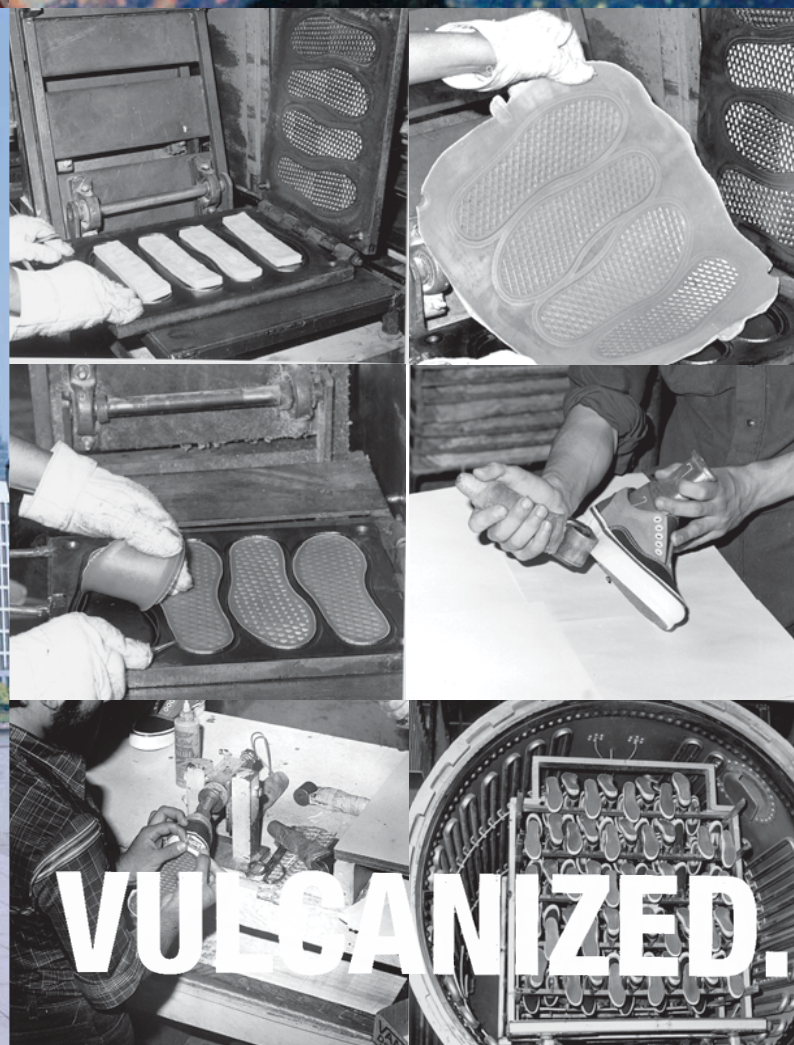
VICE

GRATIS
VOLUMUL 1 NUMĂRUL 6

**THIS IS VANS.
THE ORIGINAL
SINCE 1966.**

www.vans.com

www.facebook.com/vanseurope

Prosoape expuse în fața unui magazin de suveniruri (50 de lei) – în drumul de la Sibiu spre Micloșoara, Transilvania 2011 © Richard Ansett

VOLUMUL 1 NUMĂRUL 6

Copertă de Mike Judge

FĂ MUZICĂ PROASTĂ (ȘI VEZI CE PĂȚEȘTI) Înflorirea și decăderea turbofolk-ului sârbesc	14
PROHIBIȚIA CIUPERCILOR Înseamnă mai multe trufe magice pentru Olanda	18
BUCUREȘTIUL PE FAȚĂ ȘI PE DOS Ce-a de-a treia generație de homeleși trăiește literalmente în containere de gunoi	40
PRIN JUNGLĂ În măruntaiele pădurii tropicale din Papua Noua Guinee . . .	46
SCLAVII SIBERIENI Ne-am furișat în lagărele de muncă secrete nord-coreene din Rusia	56
MIKE JUDGE E PENTRU MINE CA UN XANAX Sau orice altceva iau oamenii ca să nu urască totul non-stop	62

Dixie și pistolul, Donetsk, Ucraina, 2011 © Richard Ansett/ Fundația IZOLYATSIA, Platforma pentru inițiative culturale

Caseta redacției	6	FASHION: MASCAȚII	32
Angajații lunii	7	Artă: Paul Hitter, Asasinul cu Pensula	72
Chestii de ultimă oră	8	Film: Crulic	76
DOs & DON'Ts	22	Carte: Travesti	78
FASHION: FOXY KNOXY: ÎN SFÂRȘIT LIBERĂ	26	Muzică	80

FONDATORI Suroosh Alvi, Shane Smith

REDACTOR ȘEF GLOBAL Andy Capper (andy.capper@vice.com)	PUBLISHER ROMÂNIA Fred de La Taille (fred.de.la.taille@vice.com)
EDITOR EXECUTIV GLOBAL Rocco Castoro (rocco.castoro@vice.com)	SALES DIRECTOR Olimpia Norsesovici (olimpia.norsesovici@vice.com)
REDACTOR ȘEF ROMÂNIA Ioana Moldoveanu (ioana.moldoveanu@vice.com)	
SENIOR EDITOR Iris Opriș (iris.opriș@vice.com)	
REPORTER Andra Olteanu (andra.olteanu@vice.com)	
LAYOUT inkubator.ca	
WEB DESIGN Solid Sender	
TRADUCERI Oana Maria Zaharia	
COLABORATORI Vlad Brăteanu, George Popescu Poqe, Lorena Lupu, Cristi Mărculescu	
VICELAND.COM/RO contact-romania@vice.com	

VICE ROMÂNIA Primim: scrisori, fotografii pentru DOs & DON'Ts, CD-uri pentru recenzii, reviste, cărți și alte chestii marfă. Sunați-ne, suntem plictisiți. București, România Telefon / Fax: +4021 210 VICE (84 23)	VICE FRANȚA 21, Place de la République, 75003 Paris Phone +33 953 267 802 Fax +33 958 267 802
VICE NEW YORK 97 North 10th Street, Suite 204, Brooklyn, NY 11211 Phone 718 599 3101 Fax 718 599 1769	VICE SPANIA Joan d'Austria 95–97, 5 1, 08018 Barcelona Phone +34 93 356 9798 Fax +34 93 310 1066
VICE MONTREAL 127 B King Street, Montreal, QC, H3C 2P2 Phone 514 286 5224 Fax 514 286 8220	VICE AUSTRIA Favoritenstraße 4-6 / III, 1040 Vienna Phone +43 1 9076 766 33 Fax +43 1 907 6766 99
VICE TORONTO 360 Dufferin St. Suite 204, Toronto, ON M6K 1Z8 Phone 416 596 6638 Fax 416 408 1149	VICE MEXIC Merida 109, Col. Roma, Del. Cuahutemoc, Mexico DF 06700 Phone +52 55 5533 8564 Fax +52 55 5203 4061
VICE UK New North Place, London, EC2A 4JA Phone +44 20 7749 7810 Fax +44 20 7729 6884	VICE BRAZILIA Rua Periquito 264, São Paulo, SP, CEP 04514-050 Phone +55 11 2476 2428 Fax +55 11 5049 1314
VICE AUSTRALIA PO Box 2041, Fitzroy VIC 3065 Phone +61 3 8415 0979 Fax +61 3 8415 0734	VICE ARGENTINA Darwin 1154 PB 6, 1414 Buenos Aires Phone +54 11 4856 1135
VICE NOUA ZEENLANDĂ PO Box 68-962, Newton, Auckland Phone +64 9 378 1111 Fax +64 9 378 1113	VICE BULGARIA 5 Ogosta str., 1124 Sofia Phone +359 2 870 4637 Fax +359 2 873 4281
VICE SCANDINAVIA Rosenlundsgatan 36, SE-118 53 Stockholm Phone +46 8 692 6260 Fax +46 8 692 6274	VICE AFRICA DE SUD Studio 401, 66 Albert Road, Woodstock, Cape Town Phone +27 72 128 0015
VICE ITALIA Via Watt 32, 20143, Milano Phone +39 02 4547 9185 Fax +39 02 9998 6071	VICE REPUBLICA CEHĂ Haštalská 1, 11000 Praha 1 Phone +420 222 317 230 Fax +420 222 317 230
VICE GERMANIA Brunnenstr. 196, 10119 Berlin Phone +49 30 246295-90 Fax +49 30 246295-99	VICE GRECIA 22 Voulis Street, 6th Floor, 105 63, Athens Phone +30 210 325 4290 Fax +30 210 324 9785
VICE JAPONIA 3-3-3, Minami-Azabu, Minato-Ku, Tokyo 106-0047 Phone +81 3 5419 7763 Fax +81 3 5419 7764	VICE PORTUGALIA Praça Coronel Pacheco, nº 2, r/c — 4050-453 Porto Phone +351 220 996 891/2 Fax +351 220 126 735
VICE OLANDA PO Box 15358, 1001 MJ Amsterdam Phone +31 20 673 2530 Fax +31 20 716 8806	VICE POLONIA Ul. Czarnieckiego 64 / 2, 01-548 Warszawa Phone +48 22 839 52 32 Fax +48 22 839 52 32
VICE BELGIA Klokstraat 12, 2600 Berchem, Antwerp Phone +32 3 232 1887 Fax +32 3 232 4302	VICE RUSIA 4th Syromyatnicheskiy Lane, 3/5, Building 5, Moscow, 105120 Phone +7 499 503-6736

Toate informațiile sunt proprietatea VICE Magazine Publishing Inc., care deține drepturile de autor pentru întreg conținutul. Acestea nu pot fi reproduce parțial ori în întregime fără acordul scris al publisherilor. Printat de DEDRAX, Bulgaria. Vă rugăm reciclați hârtia.

LORENA LUPU

Când era mică, Lorena Lupu visa să se facă actriță porno. Îi lipseau însă niște date, cum ar fi țâțele, limbajul și anticoncepționalele, care atunci erau interzise. Din păcate, visul ei s-a irosit când a văzut un bărbat gol și un aparat de filmat împreună și a realizat că nu intră decât pe rând. De atunci, și-a sublimat exhibiționismul în niște texte nerușinate cu care, de când lucrează la VICE câștigă și concursuri. Are niște romane pe care nouă ne-a fost jenă să le citim și o trimitem de obicei pe stradă, că nu se dă-n lături să intre în vorbă cu gunoieri, curve, vrăjitoare, pensionari, cerșetori sau chiar polițiști. Când va îmbătrâni va face un film porno ironic, *Granny does Athos*. În numărul ăsta a scris despre aventura ei de o săptămână într-un squat de homeleși din București.

Vezi BUCUREȘTIUL PE FAȚĂ ȘI PE DOS, *pagina 40*

ISABELA HENȚIU

Isabela e o tipă excentric-asumată. Când era mică se-mbrăca în lenjeria de dantelă a mamei care e scenograf de costum, și se juca pe sub rochiile modelelor, ca să le vadă sânii. Așa se-ntâmplă când crești cu filmele lui Jodorowsky și cu muzica lui Boy George. În prezent șterpelește haine din garderoba bunicii, primite de la Paris cu mult înainte ca ea să fi fost în stadiu de proiect. Iese în cluburi în pielea unui personaj imaginar, rupt dintr-un film fetish/BDSM. O doare-n cot de trenduri și se joacă de-a stilistul din pasiune, de aceea la shooting-uri se implică în egală măsură în crearea atmosferei. Pentru numărul ăsta a îmbrăcat o gașcă de elevi de liceu, le-a pus măști în cap și le-a dat drumul la colindat, adică la făcut panaramă prin Drumul Taberei.

Vezi MASCAȚII, *pagina 32*

FILIP

Ca orice bebeluș, Filip este mic, dar poate avea gura mare. Poartă Pampers, dar are și-o pereche de chiloși buni, pentru ocazii speciale. Se duce la petreceri încă din stadiul de făt, pentru că părinții sunt atât de pasionați de muzică, încât pleacă vinerea la concert și, dacă se aude bine, se întorc duminica. Tot în stadiul de făt, Filip a ajuns împreună cu VICE și la penitenciarul de femei Târgșor, unde mama a îmbrăcat deținutele pentru shootingul nostru de fashion din numărul doi. I se mai spune: Dodol, Cur curat, Habarnam, Yojik Concon și Generalul Burtică de la Securitate. Pentru numărul ăsta, Filip a ajutat la shootingul de modă: a plecat de-acasă și a lăsat dormitorul pe post de cameră de probă, nu înainte de a face pipi într-una dintre măști.

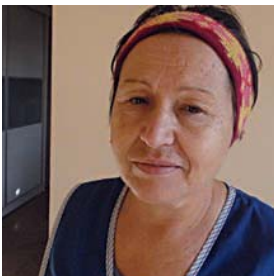
Vezi MASCAȚII, *pagina 32*

PAUL HITTER

Paul Hitter pictează în stil expresionist-balcanic viața lui de exilat român în Germania, unde lucrează mai mult decât e cazul ca barman. A crescut în Balta Albă, unde prin anii '20 au trăit tot felul de personaje de mituri urbane, care apar și prin povestea Zarazei. Îi place să trăiască intens și simplu, în ritmuri de muzică țigănească. Îi mai place bradul de Crăciun, ciorba acră, berea, culoarea roșie și oamenii care sunt gata să dea totul pentru lucrurile în care cred. Îi este dor de țară, de părinți, de persoanele pe care le iubește, de trenul care l-a dus prima dată departe de țară așa că și le-a tatuat pe toate pe corp, ca un pirat de uscat, ca să-l protejeze și să atragă binele asupra lui. Paul e o parte din noi toți, cumva, și tocmai de aceea am vrut să-l punem luna asta aici.

Vezi ARTĂ: PAUL HITTER, ASASINUL CU PENSULA, *pagina 76*

DOAMNA MARIANA

Doamna Mariana face curat în spațiul de lucru al redacției VICE dinainte ca revista să existe, adică de vreo trei ani. Zice că stă prost cu memoria și cu tensiunea, ceea ce o face câteodată să-i fugă imaginea, dar asta nu-i influențează cu nimic puterea de lucru. E mulțumită de noi, că nu prea facem mizerie și suntem muncitori, dar crede c-ar trebui să publicăm și niște articole despre amărăciunea pensionarilor în revistă, precum să-i dăm și-o mărire de salariu. O să facem lobby pentru asta la cine trebuie, căci doamna Mariana prezintă, mai ales când dă vina pe pisică dacă noi spargem ceva. În plus e foarte matinală, nu ne-am prins încă dacă doarme de seara aici sau vine dimineța cu noaptea în cap. Când nu lucrează, se uită la televizor la vîpuri în costume populare. Ne-a zis și că ar vrea să-i dea unui boschetar o casă la țară, dar să nu fie bețiv.

URS LA GRĂȚAR

La începutul anilor '90, un grup de tineri ambițioși din nordul Italiei au gesticulat cu pasiune în timp ce i-au zis un „vaffanculo” guvernului centralizat al Romei și au înființat Lega Nord (Liga Nordului). Partidul politic oarecum volatil promovează federalismul și autonomia pentru regiunile din jurul văii Po, ai căror membri o numesc Padania pentru că vor să fie speciali. Nefiindu-i străine controverselor, Liga a fost vedeta ziarelor în luna iulie, când a organizat un protest împotriva reintroducerii urșilor bruni în pădurile din învecinată zonă Trentino. Adunarea a fost prompt întreruptă de autoritățile italiene, care au confiscat aproximativ 60 de kilograme de carne (foarte ilegală) de urs, obținută de la un măcelar din Slovenia. Au trecut câteva luni de atunci. Controversa încă n-a murit de tot, iar noi am reușit să-l găsim pe senatorul Erminio Boso, unul dintre primii membri ai Ligii Nordului, care a fost ales reprezentant al Republicii Italia, ca să-i punem niște întrebări despre ce s-a întâmplat.

INTERVIU:
GIORGIO VISCARDINI

VICE: Serios acum. Carne de urs la grătar? Ce era în capul vostru?

Senator Erminio Boso: Simplu. Încă ducem o luptă împotriva reintroducerii urșilor în Trentino. Planul de a mânca carne de urs a fost o provocare – ce ne interesează pe noi e situația din nord. În loc de asta, chestia a fost prezentată ca o idee barbară, necivilizată. Locuiesc în Trentino și mi se pare incredibil ca niște oameni de la oraș să-mi spună mie cum să trăiesc la munte.

De acord. Atunci când fasciștii încep să susțină că „n-ai voie să mănânci urși”, e timpul să pui piciorul în prag. Vina e a curentului ecologist ipocrit care a pus stăpânire pe italieni. E ipocrit pentru că nu se bazează pe dragostea pentru natură și animale, ci pe ura față de oameni. Cum pot ecologiștii ăștia să-mi povestească mie despre vânătoare? Ar prefera ca animalele să dispară de tot de pe fața pământului decât să fie vâdate.

În cazul ăsta pare a fi vorba de o risipă.

Au pus mâna pe tot. N-am putut organiza nici petrecerea și a am fost nevoiți să aruncăm zeci de kilograme de mâncare foarte bună. A fost o lovitură ideologică complet ipocrită. Ce mă deranjează cel mai tare e că poliția a fost trimisă peste noi tocmai de un coleg din Liga Nordului, senatorul Martini.

Cum e carnea de urs? Ai gustat-o?

Da, e deliciosă! Un prieten de-al meu a vânat urși în Canada. Mi-a adus o bucată de carne de grizzly și una de urs negru. A învățat de la niște canadieni s-o gătească la grătar. Îți spun eu, oamenii ăștia habar n-au cât de gustoasă e! Ei sunt, de fapt, animalele. Am zis dintotdeauna că ecologiștii sunt ca pepenii: verzi pe dinafară, roșii pe dinăuntru, cu câțiva sâmburi negri plutind în jur.

Bună asta.
Mersi.

I-au făcut muzeu lui Arnold Schwarzenegger

TEXT: MATTHEW UHLMANN
FOTO: MUZEUL LUI ARNIE

Cred că suntem de acord cu toții: de mult trebuia să i se construiască un muzeu lui Schwarzenegger (Planet Hollywood nu se pune). Această grosolană neglijență culturală a fost reparată pe 30 iulie – de ziua lui Arnold, evident – atunci când muzeul cu foarte inspiratul nume „Viața lui Arnie” și-a deschis porțile pentru a-și etala numeroasele ofrande. Partea nașpa pentru restul lumii e că au construit muzeul curului tocmai în orașul de baștină al lui Arnold și anume Thal, Austria. Programul încărcat nu i-a dat voie omului să boteze clădirea până în octombrie. Dar curatorii au jubilat când în sfârșit Arnold în persoană a putut face o inspecție a exponatelor muzeului, printre care și o statuie din bronz de doi metri și jumătate care îl reprezintă în zilele de glorie ale culturismului, cu vene steroidale care pocnesc și tot tacâmul. Randy Jennings, președinte al thear-noldfans.com, a spus: „Acesta e un moment de mare sărbătoare pentru mine și ceilalți fani ai lui Arnold. Nu numai că am primit în dar un muzeu, un proiect ce a durat mulți ani, dar am primit și o ceremonie de deschidere care marchează mult așteptata reîntoarcere a actorului... Acest muzeu nu a fost construit pentru a-l promova pe el. Nu e pentru vedeta Arnold sau pentru imaginea lui; acest muzeu este pentru fani. Nu ai cum să negi că Arnold va dăinui pentru totdeauna”. De acord, Randy, dar în loc de o altă continuare la Terminator, poți să-l bagi într-o cameră cu Danny de Vito și să-i convingi să facă o continuare la Twins? Junior mi s-a părut de căcat.

Not a porn site.

THE NEW VICE.COM

There's just so much to say about it.

VICE

Have your say. Send your message to [vice.com/you](https://www.vice.com/you)

TABĂRA
VESELĂ

Protestele Occupy Wall Street au început în septembrie, cu ceva influențe vagi din Primăvara Arabă și o premisă care, la prima vedere, părea destul de idioată și nehibzuită: hai s-o ardem chill într-un parc din districtul financiar al New-York-ului și să vedem dacă mișcarea asta șmecheră reușește să doboare capitalismul. Spre surprinderea tuturor, ideea a prins, așa că în prezent e plin de proteste Occupy peste tot în lume, cu oameni – majoritatea tineri – care dorm pe străzi, flutură pancarte și urlă chestii de genul: „Bogații sunt niște nenorociți, iar lumea e de căcat!”

TEXT: HARRY CHEADLE
FOTO: TAJI AMEEN

În primele săptămâni ale protestului Occupy Wall Street, purtători de cuvânt și diverși oameni cărora le place să se simtă importanți au făcut o mare tevatură cum că țelurile „ocupanților” sunt confuze și că protestatarii nu au cerințe clare. Și asta e valabil pentru majoritatea protestelor. Evident că vor ca săracii să fie mai puțin săraci și restricțiile în sistemul financiar mai dure, dar cum să ajungă la asta nu știe nimeni și nu știau nici când a început protestul.

În vizitele mele prin parcul Zucotti, un teren privat cu iarbă și copaci care servește ca bază de desfășurare a operațiunilor mișcării, am aflat că singurul lucru concret cu care manifestanții sunt de acord este că vor să stea acolo. La mai mult de o lună de la începutul protestului Occupy Wall Street, țelul lor este pur și simplu să continue manifestația ca să vadă ce va urma. Iar la asta se pricep, n-am ce zice. Fac o treabă excelentă.

De exemplu, pe 12 octombrie, primarul Michael Bloomberg a anunțat că poliția New York-ului va da ocupanții afară din parc ca să poată curăța locul. Drept răspuns, ocupanții au distribuit mături și pungi de gunoi și au stat trei toată noaptea în ploaie ca să măture gunoiul și să spele aleile, strigând de bucurie de câte ori ploaia se întărea. Poate că n-a fost cea mai eficientă curățenie, iar pe Bloomberg cu siguranță nu-l interesa cât de curat e parcul, ci doar să găsească o scuză ca să-i dea afară pe protestatari. Încearcă însă să vii cu argumentele astea cince la un tip cu o pancartă de gât care stă în genunchi și spală cu sâng trotuarul.

Ann Coulter – care e plătită de cineva ca să spună și să scrie diverse lucruri – a folosit pentru Occupy Wall Street termenul de „gloată” și l-a comparat cu revoluția rusă și cu cea franceză, adică cel mai cretin lucru pe care l-a zis cineva despre toată chestia asta. Comparat cu protestele violente care s-au răspândit în tot Orientul Mijlociu, ocuparea New York-ului e ca un mic-dejun la miezul nopții într-un cămin de studenți.

În timp ce mișcarea își răspândea mesajul pe internet, versiunea corporatistă a protestului Occupy Wall Street s-a transformat într-un oraș de corturi, organizat politic, cu propria bucatărie, organe de protecție și concerte ocazionale (Jeff Mangum, Talib Kweli și alții au improvisat în mulțime). Deși ocuparea parcului Zucotti nu influențează încă alegerile și nici regulamentele bancare, s-a transformat într-un loc mișto unde te simți bine chiar dacă nu ai fața lui Abbie Hoffman tatuată pe picior. Am întâlnit oameni care nu au opiniile politice încă formate, dar le place să doarmă în parc. „Te trezești super vesel pentru că toată lumea e bine dispusă ca dracu,” mi-a zis cineva. Și chiar arăta voios. Dacă te înveleşti imprimând sloganuri pe tricouri și înfășurându-te în pancarte murdare, cui îi mai pasă dacă schimbi lumea sau nu?

Să vedem ce se va întâmpla totuși când iarna va veni de-a binelea.

ARGOU LA OCCUPY
WALL STREET

ADUNARE GENERALĂ

Așa își numesc ocupanții ședința zilnică, în care grupul dezbate și votează subiecte importante, gen „Vrem să stăm aici în continuare, da, fraților?” și „Vă rugăm nu faceți caca pe jos.” Ședința durează ore în șir.

COMITETE

Ca toți cei de stânga, protestatarilor le place să se împartă în grupuri de lucru, așa că alcătuiesc comitete de igienă (unul mare), „acțiune directă,” media și protecție. Tipii ăștia sunt de obicei mai responsabili și mai competenți decât restul participanților care de obicei se fac praf pe-acolo și urlă „Jos sistemul!”

CELE 99 DE PROCENTE

Săracii și clasa de mijloc, adică protestatarii și toate cunoștințele voastre – în caz că nu sunteți cumva miliardari.

UNU LA SUTĂ

Bogații – tipii răi. Poți fi parte din acest unu la sută și să nu fii considerat un tip rău dacă apari și tu la proteste, cum au făcut Alec Baldwin și Russell Simmons. Până și comuniștilor le plac celebritățile.

MICROFONUL POPORULUI

Protestatarii nu au voie să folosească microfoane, așa că au inventat un sistem prin care grupul repetă ceea ce spune un vorbitor, rând după rând, astfel încât să audă toată lumea. Sistem ocazional impresionant atunci când chiar funcționează la scară largă, dar care adesea rămâne doar la nivel de poezioară.

AREST LA GRĂMADĂ

O tactică a poliției de a strânge protestatarii între niște plase portocalii ca să-i poată aresta mai ușor.

CELE 53 DE PROCENTE

O campanie pe Tumblr ca răspuns la protest, condusă de oameni care spun: „Și eu sunt la fel de sărac și amărât ca și voi, hipioți leneși, dar nu mă plâng. Iar campania asta nu se pune la socoteală, pentru că nu mă plâng de viața mea, ci de plângerile voastre idioate.”

#OCCUPYWALLSTREET, #OWS ETC.

Oameni care se taguiesc aiurea pe internet, deși nici măcar nu se află în aceeași zonă cu protestele, ca să pară că sunt și ei implicați în vreun fel.

MEDIA CONTROLATĂ DE CORPORAȚII

Oamenii care scriu lucruri negative sau neutre despre proteste.

Photo by Harold Wey

Nothing else matters.

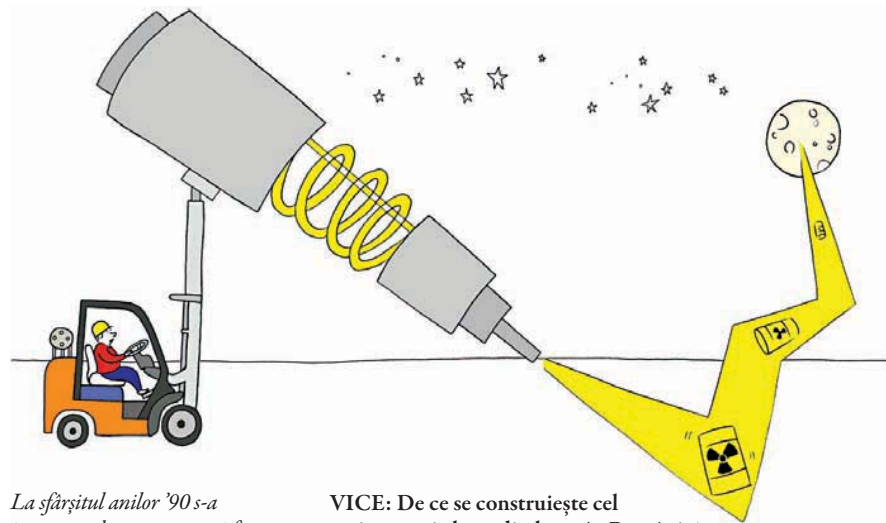
THE NEW VICE.COM

There's just so much to say about it.

VICE

Have your say. Send your message to [vice.com/you](https://www.vice.com/you)

FIZICIENII AU CONSTRUIT UN LASER CARE AR PUTEA TELEPORTA CHESTII PE LUNĂ

La sfârșitul anilor '90 s-a inventat teleportarea unui foton (ex. o particulă de lumină) pe o distanță de jumătate de metru. Încă ne aflăm la secole distanță de teleportarea materiei vii (ex. oameni). Dar, un grup de fizicieni construiește la Măgurele cel mai puternic laser din lume care ar face posibilă teleportarea a tot felul de chestii non-vii și ar putea vindeca cancerul. Va fi finalizat în 2015 și ar fi bine să fie revoluționar, căci UE a investit 300 de milioane de euro în proiect. Desigur, n-o să ne teleporteze în pat după o petrecere, și nici nu va rezolva criza energiei. Dar, dacă s-ar întâmpla un dezastru gen Cernobil, odată ce laserul Extreme Light Infrastructure – Nuclear Physics (ELI-NP) ar fi gata și funcțional, am putea teleporta materia nucleară periculoasă într-o peșteră din adâncul mării, de exemplu. Sau chiar pe lună! Ca să ne luminăm mințile încurcate, am purtat o discuție cu directorul român al ELI-NP.

INTERVIU:
IOANA MOLDOVEANU

ILUSTRAȚIE:
JENNY HIRONS

VICE: De ce se construiește cel mai puternic laser din lume în România?

Nicolae Zamfir, directorul ELI-NP: România este a cincea țară din Europa în domeniul fizicii nucleare. Vor exista trei laboratoare ELI în Europa de Est, iar cel de la noi, ELI-NP, este cel mai important. Va studia fizica nucleară folosind fascicule laser cuplate cu raze gamma, pentru a examina ce se întâmplă când o rază gamma de un milion de ori mai puternică și o rază laser de câteva zeci de ori mai puternică decât orice alte raze de genul ăsta existente interacționează cu materia. Ar putea face un obiect să se miște cu viteză apropiată de cea a luminii, ceea ce se poate numi teleportare, pentru că mintea umană percepe chestia asta ca pe o mișcare instantanee.

Cum funcționează teleportarea?

Dacă bombardezi o bucată de material cu un fascicul electromagnetic de sute de terași, electronii din el vor simți câmpul electromagnetic și vor pleca cu o energie de zeci de procente din viteza luminii, atrăgând ionii pozitivi rămași în urmă. Până acum, fizicienii n-au avut mijloacele, metodele, și uneltele necesare analizării fenomenului.

Am citit că teleportarea omului e imposibilă, pentru că i-ar disipa celulele, iar recompus în alt loc ar ieși mort.

Da, dacă ar fi expus unui laser atât de puternic, corpul uman s-ar descompune! Aplicațiile pe care noi sperăm să le dezvoltăm ar putea, de exemplu, să permită transportul materialelor sensibile, nucleare, în siguranță.

Și ar trata și cancerul, nu?

Metoda asta deja există, se numește hadronoterapie. Distruge celulele canceroase cu fascicule accelerate de protoni sau de ioni, exact acolo unde se dorește. Problema e că acceleratoarele din ziua de astăzi sunt mult prea scumpe pentru ca spitalele să și le permită. Sperăm să schimbăm lucrul ăsta.

Dacă ar fi ca în Star Trek, unde v-ați teleporta?

Până la teleportarea omului, probabil vom călători și-n timp. Așa că m-aș întoarce în vremurile când eram tânăr!

Rinocid

TEXT: HARRY CHEADLE

Oamenii sunt incredibil de proști, motiv pentru care chestii ca religia și superstițiile continuă să existe, în ciuda științei moderne. Să luăm ca exemplu practica asiatică, veche de secole, de a folosi praful din corn de rinocer ca leac pentru orice, de la dureri de cap până la exorcizări de demoni. Vietnamezii chiar cred că rahatul ăsta tratează cancerul, ceea ce a dus la creșterea alarmantă a numărului de rinoceri uciși în Africa de Sud – 324 numai până la jumătatea lui octombrie, ca să fim exacți.

Metoda funcționează simplu: braconierii omoară animalul cu o pușcă imensă, îi taie cornul cu ferăstrăul și iau cam 1 000 de dolari pe 30 de grame, în timp ce cadavrul de două tone e lăsat să putrezească în soare. Se pare că vânarea rinocerilor ca animale trofeu e legală sub supravegherea unui oficial sud-african de conservare a mediului, dar sunt atâtea găuri în sistem, încât guvernul se gândește să interzică asta total.

Africa de Sud și-a îmbunătățit tacticile de a prinde braconieri. De exemplu, „Lucky” Maseko, un cunoscut braconier de rinoceri, a fost recent împușcat de poliție pe drum spre Rezervația Naturală Sogimvelo. O altă idee grozavă pe care au avut-o oficialii a fost injectarea de otrăvă în cornurile rinocerilor, astfel încât oricine le consumă să se îmbolnăvească. Această tactică nu a fost încă implementată deoarece, na, ați încercat vreodată să injectați ceva în cornul unui rinocer? Nu cred că e ușor.

Singura soluție reală împotriva braconajului ar fi scăderea cererii de cornuri. Din fericire, vietnamezii și diplomații sud-africani se îndreaptă în direcția cea bună. S-au întâlnit în septembrie ca să discute problema și un participant vietnamez a declarat solemn presei: „Cornul de rinocer nu tratează cancerul, iar această superstiție greșită trebuie înlăturată.” Hai, lasă-mă! Serios?!

Foto: AP/Tawanda Mudimu

Justice

AUDIO, VIDEO, DISCO.
NEW ALBUM
OUT OCTOBER 25TH

Starul turbofolk Goga susține un concert într-un club de noapte pentru elita criminală a Belgradului. Foto: Ana Kraš.

FĂ MUZICĂ PROASTĂ (ȘI VEZI CE PĂȚEȘTI)

Înflorirea și decăderea turbofolk-ului sârbesc

TEXT: BABY BALLS
& IVA PROLIC

Vă mai amintiți începutul anilor '90, când toată lumea era fană Garth Brooks și revista Time avea articole cu titluri gen „Cum a ajuns muzica country de la țară la oraș?” A fost un moment tensionat, dar din fericire a trecut și, în câteva luni, turma americanilor se îndrepta iar spre industria muzicală mai puțin de la țară. Cum ar fi Shai.

Flirtul Iugoslaviei cu muzica country nu s-a încheiat la fel de bine. În loc să alunece ușor înspre rap sau La Bouche, vocile poporului au făcut țara de răs și au dus la acte de violență inimaginabile care îți vor distruge retina permanent dacă le cauți pe YouTube la trei dimineța.

După eliberarea Iugoslaviei la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, mareșalul Tito s-a apucat de programul tipic comunist de modernizare mult prea rapidă. Parte din el erau necesitățile de bază. Balcanii fuseseră un braț mort pentru Europa de Vest încă de pe vremea romanilor și includeau zone extinse în care femeile încă nu descoperiseră absorbantele. O altă parte era cultivarea unui nou sentiment de mândrie națională și dovedirea în fața lumii că iugoslavii lui socialiști nu erau doar niște țărani cu nume greu de pronunțat și sânge menstrual curgându-le pe picioare.

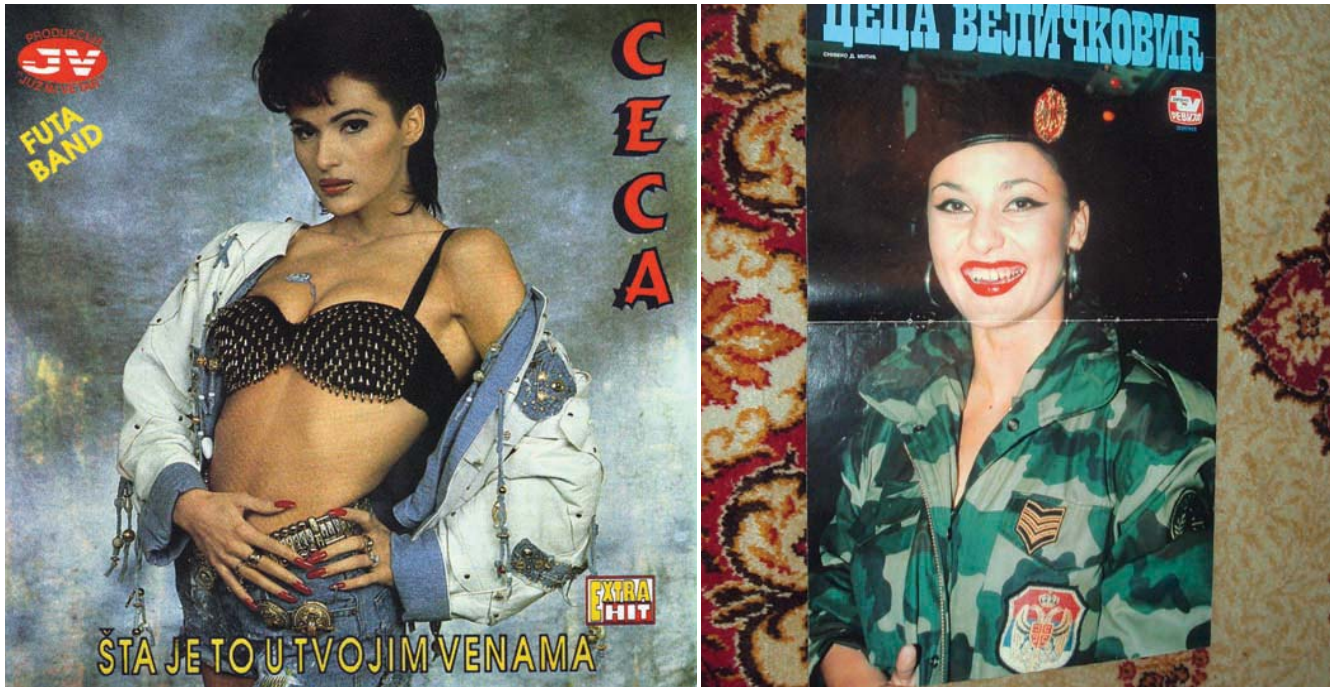
În acest scop, comitetul central iugoslav a luat muzica balcanică folk tradițională veche de milenii, a curățat-o de toate referințele la băut și futut în tufșuri, i-a eliminat toate detaliile etnice și a denumit rezultatul „muzică folk modernă” (MFM).

Neutralitatea etnică era foarte importantă pentru Tito, deoarece statele parte din Republica Federală Socialistă Iugoslavia se omorâseră între ele într-un fel grandios, din cele mai vechi timpuri. Gândiți-vă că tocmai încheiaseră un război pe parcursul căruia regimul croat Ustaše comisesse atrocități atât de înfiorătoare împotriva sârbilor încât până și *naziștii* au fost nevoiți să le spună s-o lase mai moale. Nimeni n-avea chef ca vreun cântec vechi de beție să amintească despre asta.

Tito a murit în 1980 și imediat au început să apară crăpături în Iugoslavia lui multietnică. În 1983, cântăreața de origine bosniacă Lepa Brena a învins pop-ul susținut de stat și trupele de MFM, când a fost nominalizată la Eurovision. Piesa ei era folk adevărat, despre futaiful cu un tip în tufșuri și a transformat-o peste noapte în cea mai mare vedetă din Iugoslavia.

Brena cântase până atunci în restaurante unde se opreau să mănânce camionagiii și în *kafane* de pe marginea autostrăzii Serbiei (o *kafana* sârbă e ca un bar, doar că mai nasoală), acolo unde stilul vechi și vulgar de folk își câștigase un grup underground de fani în ciuda eforturilor statului de a-l combate. Muzica Brenei descria un portret relaxat al stilului de viață înapoiat din Republica Federală Socialistă Iugoslavia, un portret care nu convenea deloc partidului. Dar, în timp ce oficialii se străduiau să obțină organizarea Jocurilor Olimpice din '84 în Iugoslavia, strâmbau din nas la hituri nu prea flatante pentru țară. De exemplu *Evo moga delije* (Iată-l pe eroul meu), clipul în care soțul Brenei e un iugoslav burtos de rând care-i jignește calitățile de gospodină și cade lat în pat cu o sticlă de coniac în mână; sau hitul următor *Nema leka apoteka* (Farmacia fără leacuri), care sugerează că stomatologii iugoslavi sunt incompetenți, iar anestezia generală înseamnă ca asistenta să-i arate pacientului țățele. Totuși piesele au ajuns la inima balcanicilor de rând.

Într-un an, Brena deja susținea concerte în fața unor mulțimi, pe stadion, iar circuitul cafenelelor de pe autostradă se aglomerase cu imitatoare. Incapabile să obțină

distribuția pieselor la TV sau la radio, care erau controlate de stat, cele mai multe cântărețe de pop-folk au căutat susținere la singurii fani ai lor care aveau bani: mafia sârbă.

Sfârșitul anilor '80 a fost o perioadă prosperă pentru cei care aveau ca manageri gangsteri sârbi. În 1988 protestele în masă din Iugoslavia de est au amenințat statul socialist care deja nu prea funcționa bine și l-au determinat pe viitorul președinte Slobodan Milošević să termine cu tabu-ul partidului împotriva naționalismului. Declarându-se public un campion al drepturilor sârbe, Milošević a pornit o campanie de mândrie etnică în R.E.S. Iugoslavia și, în curând, toată lumea ura pe toată lumea exact ca pe vremuri.

În toiul acestui haos, Brena a lansat două cântece patriotice care au adus populația spumegândă la extaz: *Živela Jugoslavija* (Trăiască Iugoslavia) și *Jugoslovenka* („Fata iugoslavă”). În videoclipul ultimei piese, filmarea ca pentru reclame de turism prezentând orașe și castele cu ziduri frumoase de-a lungul coastei croate este interuptă de cadre cu tineretul alergând pe străzile Belgradului cu steagul federal al Iugoslaviei în mână. Același stindard care va flutura pe tancurile sârbe trimise să distrugă aceste monumente doi ani mai târziu.

În timp ce republica federală se dizolva, Milošević a sprijinit puterea Serbiei prin consolidarea controlului asupra armatei naționale iugoslave și vânzarea bunurilor statului pentru a achita facturile. Cumpărătorii nu erau cei mai buni și mai inteligenți din Serbia (toți fugiseră dracului din oraș când bărboși ciudați au început să recruteze copii în piața publică ca să se ocupe de „problema croată”), ci erau cel mai des doritori să împuște un om în cap în fața soției și ficei lui, în timp ce râd. Scenarii asemănătoare s-au petrecut și în republicile destrămate Croația și Bosnia, dar nu chiar atât de dramatice ca în Belgrad, unde rata asasinatelor a crescut imens, iar crima organizată a ajuns singura industrie din oraș.

Cum granița dintre guvern și gangsteri era tot mai estompată, iar clasa intelectuală a țării fugise în străinătate, criminalii și-au investit banii și influența în muzica lor preferată. Astfel, popfolklul s-a transformat peste noapte din cântece amuzante despre soți trădători, în „turbofolk”: o sărbătoare de prost-gust a sexu-

lui, banilor, silicoanelor, mărcilor de renume, în sunete de orgă și trompete, presărată cu cocaină.

„Turbofolk-ul a fost promovat prima dată într-un show TV de pe RTS Channel 3 numit *Šoder lista*”, susține compozitoarea sârbă Sandra Rančić. „Era un top muzical cu caracter de satiră unde băgau videoclipuri de duzină, care aveau ca decor un sat cu găini și oi și, de obicei, o cântăreață semi-dezbrăcată. Așadar, *Šoder lista* a avut un rol important în dezvoltarea culturii turbofolk, deși sunt convinsă că producătorii emisiunii nu și-au dorit deloc asta. Ei voiau doar să facă mișto de această cultură. Dar planul lor a avut consecințe neașteptate.”

Acest maraton de retardare muzicală n-ar fi fost atât de rău dacă nu era și coloana sonoră pentru unele dintre cele mai teribile crime de partea asta a Africii. În același timp în care dominau lumea show-ului în Belgrad, mulți dintre criminalii de elită ai Serbiei purtau costume paramilitare cu nume colorate precum: Vulturii Albi, Cernicii Ravna Gora sau Tigrii lui Arkan. Ultimul grup a fost numit după Željko Arkan Ražnatović, un jefuitor de bănci căutat internațional care s-a hotărât să-și sprijine patria mamă, Serbia, prin convertirea celei mai mari galerii de fotbal în armata sa personală și conducerea lor într-un atac furibund prin Bosnia și Croația timp de patru ani. Următorul pas a fost să ajungă cel mai mare impresar de turbofolk din Serbia.

Lepa Brena s-a căsătorit cu un tenismen sârb faimos și a fugit din țară înainte ca piesele ei să devină un imn neoficial al violului de rășanci, dar a rămas o influență majoră a următoarei generații de cântăreți turbofolk, mai ales a unei adolescente din sudul Serbiei pe nume Ceca.

Ceca a preluat referirile sexuale à la Dolly Parton ale Brenei și le-a târât direct pe teritoriul Samantha Fox. Chiar dacă primele hituri, *Cvetak zanovetak* (Floarea cicălitoare) și *Želim te u mladosti* (Te vreau cât sunt încă tânără) lăsau foarte puțin loc interpretărilor, videoclipurile pe care le-a făcut pentru aceste piese nu lăsau deloc. A făcut 100% explicit faptul că turbofolkul susținea cauza sârbă, călătorind și în Bosnia pentru a încuraja prin concerte trupele paramilitare din prima linie. Într-una dintre aceste călătorii a cântat un concert pentru Tigrii lui Arkan,

STÂNGA: Ceca în 1993, același an în care armata sârbo-bosniacă a încercuit orașul Srebrenica și a început asediul care a culminat cu uciderea a 8 000 de musulmani bosniaci.

DREAPTA: Un poster dintr-o revistă pentru adolescente o înfățișează pe Ceca în vizită la Garda Voluntarilor Sârbi. Cunoscuți sub numele de Tigrii lui Arkan, sunt acuzați de către Națiunile Unite de comiterea de execuții, violuri în masă, jaf și crime datorate discriminării etnice în Bosnia aflată sub ocupație sârbă.

Arkan și Ceca în cea mai fericită zi a lor și a multor sârbi naționalisti/fani turbofolk.

moment în care l-a cunoscut și s-a îndrăgostit de criminalul de război în vârstă de 40 ani, tată a șapte copii. În 1990, cei doi s-au căsătorit printr-o ceremonie pe care tabloidele iugoslave au numit-o „un basm sârbesc devenit realitate”.

Cultura sârbă nu pune preț pe subtilitate, asta-i clar, dar căsătoria lui Arkan cu Ceca a arătat ce s-ar întâmpla dacă conectezi creierul unei fete de opt ani la o mașină de transformat gândurile în realitate și o obligi să bea cafea. În timp ce Arkan a tras cu diverse mitraliere, îmbrăcat într-o uniformă militară din Primul Război Mondial, ruptă din desene animate, mireasa lui a schimbat vreo patru rochii. Bineînțeles, asta după ce au fost încoronati amândoi de către Patriarhul Bisericii Ortodoxe sârbe.

Nunta a fost transmisă la televiziunea națională, transformând-o pe Ceca în noua regină a muzicii iugoslave și devenind un simbol al mariajului dintre turbofolk și crima organizată.

În același an, s-a lansat Pink TV – o televiziune necunoscută al cărei program consta inițial în videoclipuri turbofolk și filme americane de acțiune la negru. După ce războiul a luat sfârșit, Pink și-a asumat rolul de a răspândi influența sârbă în străinătate, s-a extins cu noi stații dincolo de Balcani și a zdrobit necruțător alte scene muzicale regionale.

Cum națiunea era confuză în urma sancțiunilor internaționale grave, Milošević limita discursul intern la minciunile pe față de la TV, iar hrana spirituală pe care o transmitea postul Pink ruina mințile oamenilor, Serbia a intrat într-o stare națională de halucinare suprarrealistă. Soldații care se întorceau din Bosnia își găseau țara la fel de anarhică precum o lăsaseră și, curând, practici care până atunci erau considerate nepotrivite, ca traficul de arme, implanturi enorme de silicon și fututul pe bani cu bărbați în vârstă au devenit inițiative complet acceptabile.

În Belgrad, cariera Cecăi a înflorit, iar turbofolkul a intrat într-o fază decadentă fără precedent. Muzica a devenit mai dansantă, mai agresivă și din ce în ce mai superficială, cu cântece ca cel al Jelenei Karleuša, *Gili gili* (Gădi gădi), cu referiri evidente la sex sau piesa lui Viki Miljković, *Koca Kola Marlboro Suzuki*, care e doar o enumerare de branduri. În ciuda originilor rurale și a faptului că amintește mereu cât de înapoiată e Serbia (Suzuki?), asocierea turbofolkului cu stilul de viață al mafioților bogați din

orașe i-a conferit acestui gen muzical un aer de legitimitate și l-a transformat, în lipsa altor alternative, în principala cale spre glamour și succes în Belgradul din timpul lui Milošević. Părea că întreaga țară se transformase într-un univers paralel înfiorător în care toate figurile autoritare erau bărbați-căini oribili și femeii ca niște mâțe materialiste, precum în desenele lui Ralph Bakshi. Un monstru ca Arkan putea cumpăra o echipă de fotbal de mână a doua ca s-o urce în fruntea clasamentelor, amenințându-i cu moartea pe jucătorii din echipa adversă (ceea ce s-a și întâmplat).

Această farsă a atins apogeul în timpul bombardamentelor NATO asupra Belgradului, când Milošević a rugat vedete ca Ceca să cânte în concerte cu tema „Fuck You, Clinton” sau „Kosovo e Serbia”, organizate gratuit în piețele publice – sub pretextul de a arăta vestului că sârbii nu se tem de rachetele lor, dar de fapt cu scopul de a folosi publicul ca scut uman.

Un an mai târziu, Arkan a fost asasinat, Milošević dat afară din birou cu buldozerele, iar era turbofolkului a luat sfârșit. Ceca a intrat în doliu tradițional pentru soțul ei timp de un an, iar primul ministru Zoran Đinđić a declarat război mafiei sârbe. Evident, asta a dus la asasinarea lui, dar influența turbofolkului și a criminalilor care îl susținuseră a rămas în scădere. În timp ce țara se liniștea și lucra pentru intrarea în Uniunea Europeană, vechii gangsteri s-au transformat în oameni de afaceri legitimi, iar vedetele turbofolk și-au numit muzica „turbopop” sau pur și simplu „pop”.

Ultimul cui în sicriul turbofolkului a fost bătut în 2003, când Ceca a fost arestată pentru deturnare de fonduri prin vechea echipă de fotbal a lui Arkan și pentru deținere de arme în subsolul casei. (P.S.: Ofițerul care a condus raidul din subsol a fost chiar tatăl vechii rivale a Cecăi, Jelena. Cam cât de veninos tre’ să fii ca să faci asta?)

Încă mai există niște vedete turbofolk autodeclarate ca Goga Sekulić și Maya Marijana, care luptă pentru tronul Cecăi. Dar în ciuda celor mai mari eforturi de a resuscita genul cu piese precum *Seksi Businessman* și *Chiloței*, cadavrul turbofolkului putrezește în mormânt și oferă tuturor o lecție importantă: muzica proastă ucide. ☠

Pentru a vedea ce se mai întâmplă astăzi pe scena turbofolkului, deși v-am zis că era s-a încheiat, urmăriți Ghidul Vice în Balcani luna asta pe VICE.com.

Jägermeister

/ rebel din fire

jagermeister.com / consumă-l rece ca gheața. cu măsură.
www.consuma-responsabil.ro

PROHIBIȚIA CIUPERCILOR

Înseamnă mai multe trufe magice pentru Olanda

TEXT:
HAMILTON MORRIS

FOTO:
HAMILTON MORRIS &
SANTIAGO STELLEY

Pe pajiștile bucolice din Hazerswoude-Dorp, cuibărită între câmpurile verzi cu văcuțe, mori de vânt și lalele gingașe, se găsește o fermă olandeză ciudată care funcționează ca cea mai mare fabrică de ciuperci cu psilocibină din lume. Să fie clar, trufele produse la această fermă, adesea numite pietre filosofale, nu sunt, tehnic, ciuperci (sau pietre), ci mai degrabă anumiți spori de trufe care au o funcție biologică diferită de cea a unei ciuperci.

Trufa constituie corpul reproducător sau fructul fungusului din care sunt dispersați sporii; în urma germinației, sporii se combină și formează o rețea pufoasă de fire numită micelium. Dacă nu sunt condiții potrivite pentru ca miceliumul să se transforme în ciuperci, anumite specii formează niște încălceli de țesut micelial numite scleroți. În 2008, guvernul olandez a interzis practic orice fel de specie de ciuperci care conținea psilocibină, dar nu a scos în afara legii umilii screloți. Peste noapte, aceste bucăți de pulpă de fungoidală – trufe – au ajuns singura sursă legală de psilocibină din Olanda. Așa că am zburat până la Amsterdam ca să aflăm mai multe despre istoria și

propagarea lor. Când am sosit la ferma de Trufe Magice, cei doi proprietari, cunoscuți sub numele de Frații Trufă, tocmai despachetau un extraterestru din plastic de un metru jumate și plănuiau să-l îmbrace ca Bob Marley și să-i confecționeze un joint uriaș. Ne-am așezat la o discuție.

VICE: Cine sunteți și ce afaceri învârtiți?

Ali: Mă cheamă Ali. El e fratele meu, Murat. Suntem cunoscuți ca Frații Trufă. Asta e ferma noastră de Trufe Magice. Producem scleroți sau trufe magice, aici în Hazerswoude-Dorp, 30 de kilometri la sud de Amsterdam.

Cum ați intrat în afacerea asta?

Murat: Eu mă ocupam de o pizzerie. Deasupra restaurantului meu locuia un dealer care făcea schimb de droguri cu tipii ăia care locuiesc... Cum li se zice ăloră care locuiesc ilegal prin diverse clădiri?

Intruși.

Murat: Așa. Deci intrușii îi dădeau dealerului care stătea deasupra mea ciuperci găsite în sălbăticiie, în schimbul drogurilor. Dealerul a venit odată la mine și mi-a dat o punguță cu ceva ce părea a fi păr pubian cărunt. Era cam scârbos, așa că l-am aruncat într-un sertar și am uitat de el. Peste vreo săptămână, mi-am amintit de pungă și, când m-am uitat, am văzut că începuse să dea naștere la niște ciuperci! Așa că m-am dus cu ciupercile la frate-miu și

i-am zis: „Vreau să mai fac niște din astea”. Ali tocmai își terminase proiectul lui cu ciuperci în Polonia, așa că ne-am hotărât să facem afaceri împreună.

Ce proiect cu ciuperci ai avut în Polonia?

Ali: Am fost supraveghetor al unui proiect internațional despre ciupercile champignon. Era un proiect foarte mare care avea în spate o fabrică de conserve. Deci deja făcusem parte dintr-o rețea de cultivare a ciupercilor, deși una foarte diferită de ce fac acum. În timp ce lucram la proiectul cu ciupercile champignon, un prieten mi-a arătat niște spori pe care îi colectase dintr-o cultură. Mi-a spus: „E o ciupercă din aia magică”. Nu auzisem de așa ceva, de aceea m-am uitat atent. M-am dus la un prieten care avea un laborator de micologie și l-am întrebat: „Putem face ceva cu sporii ăștia?” Mi-a răspuns: „Hai să încercăm!”. După câteva săptămâni, în acvariu aveam o singură ciupercă, dar una enormă. I-am dat-o unui prieten care mi-a spus că a fost uimitoare. Cică stătuse de vorbă cu căprioarele, copacii și florile. Pentru mine, ăsta a fost semnalul. „Ok, e bine, continuăm atunci.” Așa s-a întâmplat. Asta și întâlnirea lui Murat cu dealer-ul ăla.

Ați început direct cu ferma asta?

Ali: Nu, cu ceva mult mai mic.

Murat: De fapt, am început toată chestia în dormitorul fiicei mele, cu un singur acvariu cu ciuperci.

Ali: Căutam pe stradă în fiecare noapte acvarii vechi aruncate de oameni. A fost și aia tot un fel de vânătoare de ciuperci. Strigam:

„Uite unul!”, și-l capturas. În scurt timp am umplut o cameră. Murat: Da, camera fetei mele era plină de acvarii cu ciuperci... dar tot nu era de ajuns. Nu puteam crește destul de multe pentru a satisface cererea. Atunci am încercat să cooperăm cu crescătorii de ciuperci gourmet. Din păcate, proiectele acelea n-au mers prea bine. Așa că în 1994 am mutat afacerea din camera fetei mele și am închiriat prima locație comercială nu departe de-aici, într-un oraș, Langeraar. Era doar o clădire compusă din niște bărci cu rafturi. De acolo am început să furnizăm ciuperci pentru shop-urile din Olanda.

Am citit că ciupercile au atins apogeul de popularitate în anii '90. Câți clienți aveți în perioada aceea?

Murat: Asta era mereu o problemă, mai ales înainte să distribuim ciupercile în ambalaje individuale. E extrem de important să satisfaci exact nevoile pieței. Alți cultivatori produceau ciuperci în exces, forțându-le apoi să se usuce și intrând în ilegalitate. Înainte de prohibiție, ciupercile trebuiau să fie proaspete – deci umede – ca să poată fi vândute legal în Olanda. Livram cantități mari shop-urilor la începutul săptămânii, dar spre sfârșitul ei, în urma evaporării masive, ciupercile deveneau mult mai ușoare. Clienții simțeau că primesc un bonus, iar magazinele se simțeau păcălite din cauza reducerii greutatei. Așa că am început să ambalăm ciupercile în recipiente de plastic care le permiteau să rețină umiditatea.

Ali: Imediat după această îmbunătățire, ne-am mutat într-un loc mai mare, cu zece sere, unde am construit încă patru, dar

PAGINA

ALĂTURATĂ,

STÂNGA:

O grămadă mare de Psilocybe atlantis proaspăt curățate.

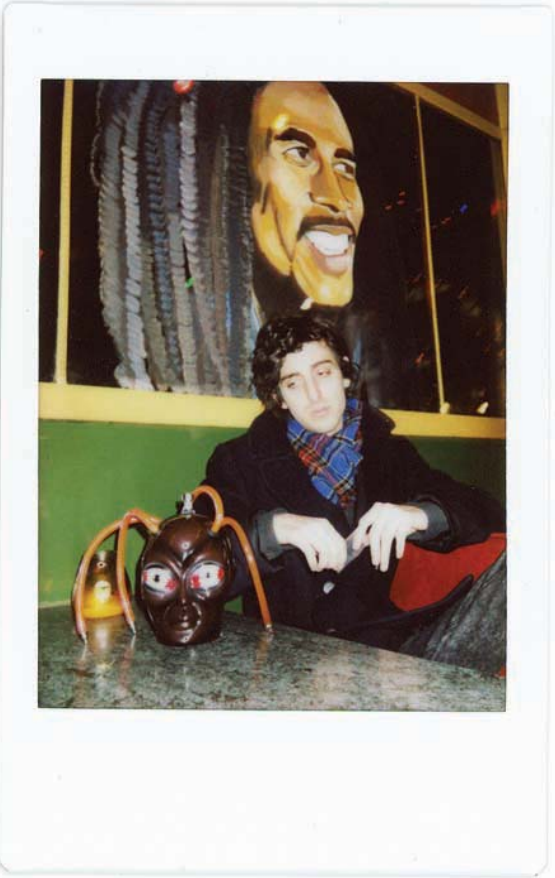
PAGINA

ALĂTURATĂ,

DREAPTA:

Ce au în comun Bob Marley și o ființă extraterestră? Amândoi sunt fani iarbă.

JOS: O porție ambalată de Psilocybe galindoi.

tot nu era de ajuns pentru a suplini cererea. În 2002 am găsit locația actuală, care este ideală pentru că e împărțită în două clădiri separate, așa că putem izola foarte bine etapele de propagare și minimiza contaminarea prin încrucișare. În sfârșit aveam tot ce ne trebuia pentru a suplini cererea pieței internaționale. Iar atunci s-au interzis ciupercile. În 2008.

Îmi sunt vag cunoscute evenimentele care au dus la această măsură. Ce s-a întâmplat exact?

Ali: Nu a fost șocant ce s-a întâmplat, ci reacția presei. Un francez care locuia pe stradă, într-o dubă, și-a mutilat câinele și a fost prins. A dat vina imediat pe doza de ciuperci pe susținea că a consumat-o, dar apoi s-a constatat că suferea de psihoză. Mutilarea câinelui n-a avut nicio legătură cu ciupercile. Așa cum un American ar spune „am făcut-o pentru că eram beat” și ar spera ca oamenii să-l înțeleagă, olandezul poate spune „am făcut-o din cauza ciupercilor”. Drogul devine țap ispășitor pentru comportamentul uman normal sau anormal. Apoi a fost o franțuzoaică care a sărit de pe un pod în primăvara anului 2007. Ăsta a fost adevăratul catalizator pentru prohibiție.

Murat: Nu s-a dovedit niciodată că fata luase ciuperci! Se pare că recepționistul hotelului o văzuse pe ea sau pe una dintre prietenele ei cu o cutie de ciuperci și a tras concluzia nu numai că fata era tripată, dar și că acestea i-au cauzat moartea. Era franțuzoaică, iar în Olanda nu poți face autopsie unui străin. Dar la întoarcerea în Franța, nu i s-au găsit urme de psilocibină în sânge.

Înainte de prohibiție, ciupercile erau cel mai popular produs, nu scleroții, corect?

Murat: Da, trufele erau doar pentru cunoscători. Erau un produs auxiliar care reprezenta doar 20 de procente din afacerea noastră. Le creșteam de 15 ani, dar o făceam mai mult pentru că erau ceva nou. Apoi a venit prohibiția. Guvernul a întocmit o listă cu 186 de ciuperci mai mult sau mai puțin active și a adăugat-o la Legea Opiului. Când ne-am uitat mai atent la listă, am observat că scleroții nu erau trecuți. Dacă nu sunt pe listă, nu sunt ilegali, așa că am continuat să cultivăm trufele.

De ce credeți că au neglijat să treacă pe listă scleroții? A fost intenționat sau doar o scăpare?

Murat: Știau de scleroți, pentru că se discutasese mult în Parlament și au cerut părerea Ministerului Sănătății în legătură cu trufele. Ministerul a hotărât că trufele aveau un efect mai slab, deci mai puțin periculos, și de asta nu au fost trecute. Dar din câte știu eu, trufele sunt mai puternice decât multe specii de ciuperci. Bineînțeles, nu o să mă apuc să conving Parlamentul că așa e.

Sunt mai puternice deoarece conțin mai puțină apă?

Murat: Da și nu. Conținutul de umiditate din ciuperci e de 92 până la 94 de procente, iar cel din trufe e doar de 74 până la 75 de procente. Deci trufele sunt ceva mai puternice proaspete, dar ciupercile sunt mai puternice uscate. Când vindeam ciuperci, doza pentru o persoană era de aproximativ 30 de grame proaspete, iar la trufe e doar de 15 grame.

Care a fost prima ciupercă producătoare de scleroți pe care ați cultivat-o și vândut-o?

Ali: A fost Psilocibe tampanensis, originară, bineînțeles, din Tampa, Florida.

Murat: În literatura de specialitate se spune că a fost găsită în Tampa o singură dată și că toate culturile disponibile azi pe piață sunt derivate din acel singur specimen, numit descendentul Pollock. Nu s-a mai găsit niciodată în sălbăticie. Așa că fiecare piatră filosofală pe care o vindem e descendentă acelei ciuperci.

Care este capacitatea de producție a trufelor din această fabrică?

Murat: Nu ne place să vorbim despre producție cu exactitate, dar aș zice că, dacă lucrăm 24 de ore pe zi, în trei schimburi, la sterilizare și inoculare, ar fi undeva la 18.000 de tone pe an.

Când au fost interzise ciupercile, ce-ați făcut cu ce mai aveați în stoc?

Ali: Asta a fost cea mai ușoară parte. Oamenii stăteau toți aliniați la coadă, strigând „Ultimele ciuperci! Ultimele ciuperci!” Așa că n-a fost deloc greu să scăpăm de ele. Am avut mulți voluntari care ne-au ajutat. Îmi amintesc perfect cum ne-am trezit pe 1 decembrie și-am știut că era vremea curățeniei. Am golit serele în fața camerelor și a reporterilor. A fost o zi tristă, cea mai tristă din viața mea.

Credeți că în timp o să devină ilegale și trufele?

Ali: N-avem de unde ști. Cât timp nu sunt incidente...

Oamenii stăteau la coadă strigând: „Ultimele ciuperci! Ultimele ciuperci!” Așa că n-a fost deloc greu să scăpăm de ele.

Se pare că un incident e inevitabil. Nu e decât o problemă de timp până când cineva va lua o doză de trufe îndeajuns de mare cât să încerce să zboare sau până va apărea iar un câine mutilat din cauza trufelor.

Ali: Da, probabil că un incident e inevitabil. Așa că toată lumea trebuie să fie mult mai responsabilă ca înainte. Consumatorii trebuie să înțeleagă că acțiunile lor pot avea ca rezultat distrugerea unei industrii întregi. Shop-urile trebuie să-și vândă produsele cu precauție, conștienți că persoanele instabile pot face acțiuni nesăbuite. Și presa trebuie să înțeleagă că o mică poveste poate cataliza schimbări drastice ale legii. În 2008 au trebuit să fie distruse toate ciupercile, dar au rămas scleroții. Acesta era chiar scopul lor, de a ajuta ciupercile să supraviețuiască într-un mediu ostil. Acum mediul este ostil politic, dar totuși scleroții supraviețuiesc.

Urmăriți-l pe Hamilton cum anchetează fructuoasă recoltă de la ferma de Trufe Magice într-un nou episod al Farmacopeii lui Hamilton.

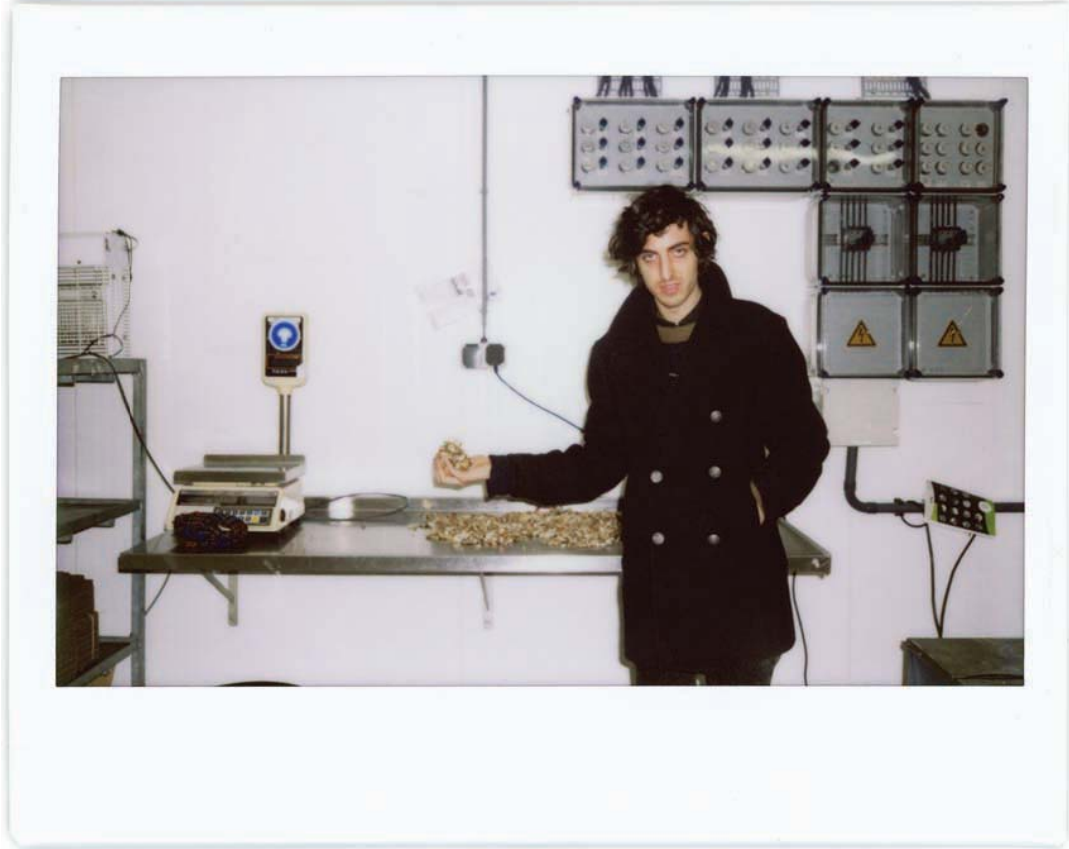
STÂNGA:

Hamilton cu un pumn de scleroți Psilocibe tampanensis.

DREAPTA:

Murat ține un sclerot de Psilocibe mexicana.

Una dintre cele 15 camere de cultură a scleroților de la ferma de Trufe Magice; fiecare cameră poate adăposti aproximativ 600 de pungi cu scleroți.

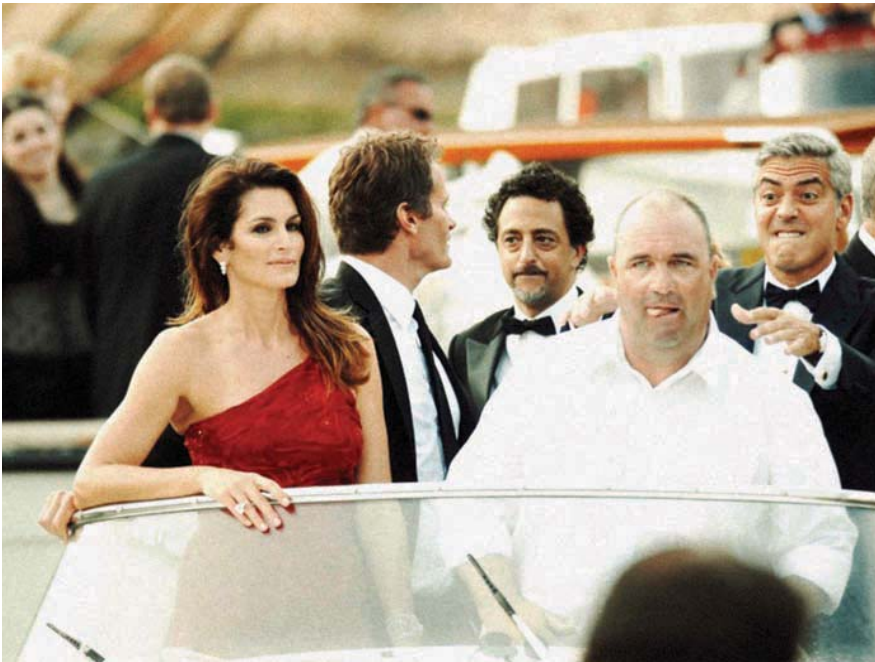

Știu că aveți impresia că rolele, șlapii, pantalonii de trening, surplusul de echipament de protecție, borseta, ridicolul aparat de monitorizat tensiunea de pe braț, tricoul băgat în pantaloni, activitățile de grup penibile și tunsoarea de rocker sovietic din anii '80 ar trebui să-l descalifice de la DOs. Dar e clar că pricepe ce gen de om e (un ratat fără minte) și își folosește hainele și accesoriile ca să semnalizeze asta atât oamenilor cu care ar putea avea lucruri în comun, cât și celor care nu vor să aibă nicio treabă cu un om ca el. Și exact ăsta e scopul modei, nu?

Gentile sunt cele mai tari. Știu că e puțin frustrant când încerci să-i găsești gagică-tii telefonul care deja a sunat de 14 ori. O întrebi: „De ce dracu' ții toate CĂCATURILE astea aici?”, dar atunci când ești praf de două zile e ca și cum ai avea kit-ul de *party* Hunter S. Thompson amestecat printre accesoriile personale.

Dacă ai vedea un adult îmbrăcat ca un bebeluș care ar urla „Gugu-gaga-gugu mama!” și s-ar pișa și căca pe el, ai zice: „Brrr! Greșos. Luați-mă de-aici, vă rog!” Dar nu asta sunt vedetele? Singura diferență e că în loc de scutece poartă fracuri și rochii elegante, iar în loc de zornăitoare primesc premii Oscar.

Sunt sigură că micuța ramă aurită din jurul ceasului idiotului ăstuia e numai vârful icebergului. Probabil că idiotul înrămează așa fiecare scrisoare în care maică-sa îi spune că-și dorește să-l fi avortat.

Conform unui sondaj recent, 61 la sută din populația lumii citește știrile pe internet. Restul le citesc de pe gunoaie care zboară pe stradă.

Te simți obosit după ce-ai făcut pe rățoiul prin oraș toată ziua? Nimic nu se compară cu un Red Bull și o țigară atunci când vrei să-ți reîncarci scutecul lălau de rățușcă.

Mi se pare foarte trist că nimeni nu vrea să fie prieten cu tine doar pentru că ai o tunsoare care arată ca și cum ai ține în echilibru pe cap doi căcați și pentru că ți se vede juma' de cur. Nu e deloc drăguț. Discriminarea împotriva urățeniei e aproape la fel de rea ca rasismul.

Fotografia asta a fost făcută cu un aparat foto științific special, creat de NASA, care poate detecta sudoarea de tocilar.

Sunt total de acord cu exprimarea creativă prin modă, dar mă tem că limita mea se oprește înainte de a-mi vări capul în curul unui lup.

Te prinzi că e pe sfârșite cariera rock a acestui tip atunci când în cutele pe care i le fac pantalonii între picioare începe să se vadă o față tristă.

Idee de film: un remake după Reservoir Dogs, dar puțin gay. Un grup de gangsteri homosexuali, numiți DI. Mov, DI. Gri, DI. Fuchsia și DI. Bleu pun la cale un plan elaborat de a jefui banca de spermă. Cred că îmi miroase a hit!... A, nu. Stai. Era doar sudoarea dintre buci.

Awww! Ce drăguț! Domnul și doamna Magic se căsătoresc. O să-i fie de mare folos pantofii ăia atunci când se va plimba pe străzi căutând un job de magician.

Cam așa îmi închipui că trăiesc oamenii care postează comentarii pe site-ul VICE.

Ți-ai imaginat vreodată ce s-ar întâmpla dacă K.D. Lang și Sean Lennon ar avea un copil care când s-ar face mare te-ar urmări și ar scrie poezii sinistre despre cât de frumoase sunt subsuorile tale?

Unui monstru păros îmbrăcat în denim îi crește din piept un braț alb de bebeluș care comandă ceva de băut?! Te pomenești că o fi colaborarea aia între Tyler Perry și David Cronenberg pe care o așteptam cu toții de atâta timp!

Cunosc senzația. Ești atât de excitat încât ai fute o creatură de mare. Sper că măcar tipul folosește protecție. N-o să mai rădă așa când o să se trezească că a luat răcușori lați.

Fraților, am inventat un cuvânt care descrie perfect o vrăjitoare sinistră care locuiește într-un lagăr de concentrare: „Auschwitch.” Nu-i nevoie să-mi mulțumiți, plăcerea a fost de partea mea.

Toată lumea știe că aduce ghinion să deschizi o umbrelă în casă, dar o să ai și mai mult ghinion dacă inviți la petrecere un idiot care tânjește după atenție.

„Mă puteți scuza o clipă? Am o conferință prin telefon cu directoarea de la Curvotronics Internațional.”

Când îți câștigi existența călcând în picioare hamsteri cu tălpile goale și lăsând oameni de afaceri japonezi să ți se pișe în cap, ai destui bani cât să-ți poți permite unele dintre cele mai grozave lucruri, cum ar fi tatuaje oribile și vopsea de păr de culoarea vomei de hipiot.

FOXY KNOXY: ÎN SFÂRȘIT LIBERĂ

FOTO: RICHARD KERN
STILIST: ANNETTE
LAMOTHE-RAMOS

Asistent stilist: Miyako Bellizzi
Coafură: Darine Sengseevong
Machiaj: Terese Bennett
Model: Emily Wilson de la Major

Costum de baie și beretă American Apparel, călușe de la Halloween Adventure.

Pulover și pantaloni Element Eden, top Calvin Klein Jeans, pantofi Clarks, căciulă Coal Headwear, inel Topshop, Quiksilver folosit drept pres.

Căciulă Burton, costum și cătușe Jail Bait de la Halloween Adventure.

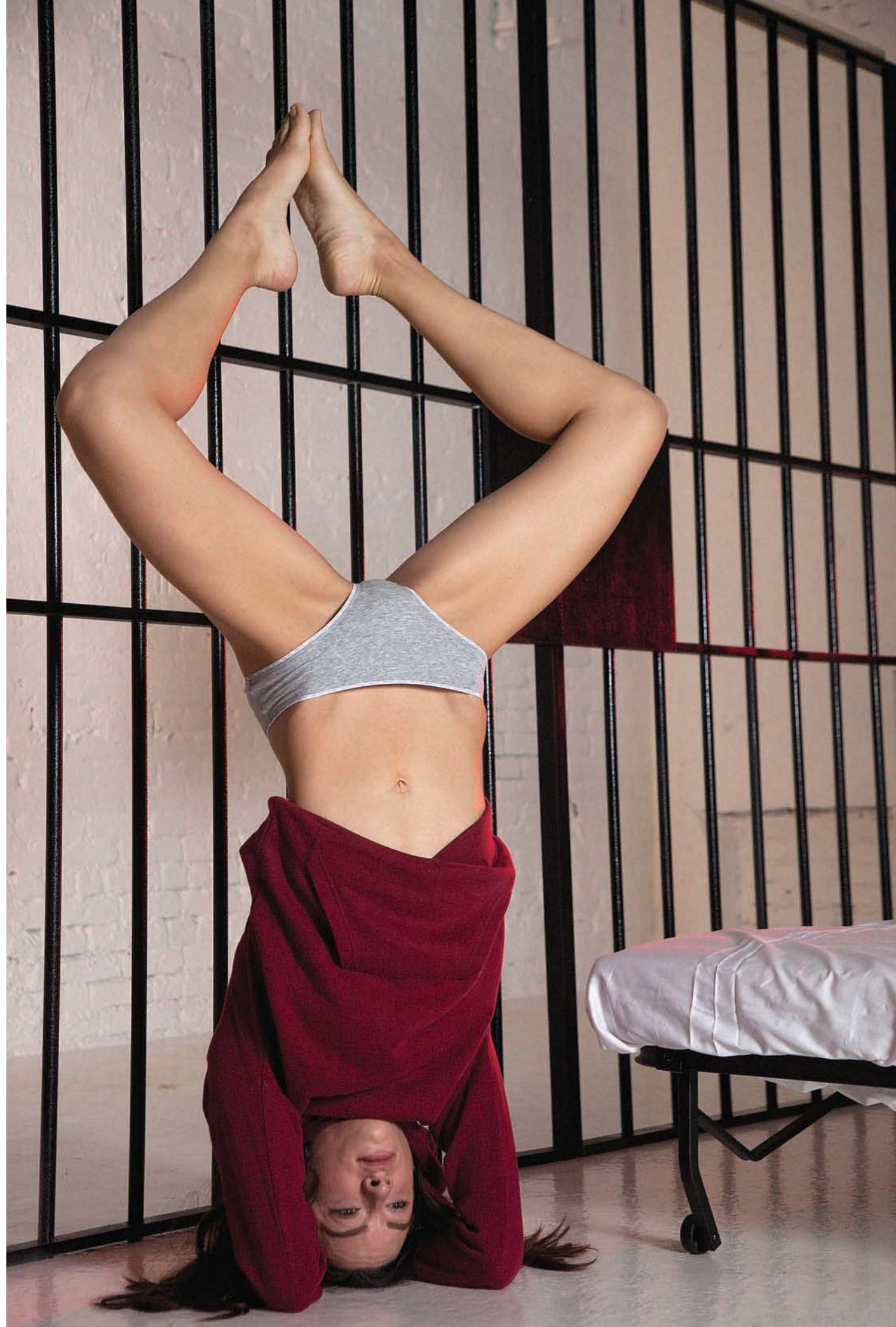

Cămașă American Apparel, jeansi Lamb & Flag, colier și brățări vintage.

Cămașă și ciorapi American Apparel, fustă Lamb & Flag, jartiere Marlies Dekkers, brățară Nlayala, brățară vintage, cercei Topshop.

Honorac Element Eden, chiotei Calvin Klein Jeans.

MASCAȚII

FOTO: VLAD BRĂTEANU, STILIST: ISABELA HENȚIU
Modele: Georgiana, Cristina, Ana, Vlad, Sebi, Alex, Păgu
Coordonare: Ioana Moldoveanu
Mulțumim: Muzeului Țăranului Român (MTR), Subcarpați,
Flashido, Filip Dodol

Vlad poartă jumper Zara, colanți adidas, ghete vintage și mască de la MTR de Petrican Maria.

Cristina poartă body Knitted Skin de BobinaGuzun.com, platforme Diana Niță și mască de la MTR de Petrican Maria.

STÂNGA SUS: Sebi poartă pulover Zara, pantaloni adidas și pantofi din garderoba personală.

STÂNGA JOS: Georgiana poartă pulover Kinga Varga de la British Gallery Designer Showroom, maiou vintage din garderoba personală și mască de la MTR de Bârlad Bălan Iulian.

DEASUPRA: Cristina poartă Armură Drac De Mare by BobinaGuzun.com, lanțuri Prochaine, Nude Underdress Murrur, ciorapi vintage și platforme Diana Niță. Alex poartă tricou Lana – colecția Romanian Apparel – de la British Gallery Designer Showroom, cămașă vintage, jeans Levi's, bocanci din garderoba personală și mască de la MTR de Bârlad Bălan Iulian.

DE LA STÂNGA LA DREAPTA: Ana poartă sacou Diana Niță și tricou din piele Lana de la British Gallery Designer Showroom, Pelerină tul cu aplicații organza Gabriela Tzilica artandstyle.ro, colanți și botine vintage. Vlad poartă jumper Zara, colanți adidas, ghetete vintage și mască de Vasile Nacu. Alex poartă tricou Lana – colecția Romanian Apparel – de la British Gallery Designer Showroom,

camașă vintage, jeans Levi's, bocanci din garderoba personală și mască de la MTR de Bârlad Bălan Iulian. Sebi poartă Centipede BobinaGuzun.com, pantaloni adidas și pantofi din garderoba personală. Georgiana poartă haină Kinga Varga de la British Gallery Designer Showroom, rochie și dresuri vintage, Trap Harness Murmur, bocanci din garderoba personală, și mască de la MTR de Petrican Maria.

DE LA STÂNGA LA DREAPTA: Georgiana poartă haină Kinga Varga de la British Gallery Designer Showroom, rochie și dresuri vintage, Trap Harness Murmur, bocanci din garderoba personală și mască de la MTR de Petrican Maria. Sebi poartă Centipede BobinaGuzun.com, pantaloni adidas, pantofi din garderoba personală și mască de Vasile Nacu. Ana poartă sacou Diana Niță și tricou din piele Lana – colecția American Apparel – de la British Gallery Designer Showroom, pelerină tul cu aplicații organza Gabriela Tzilica artandstyle.

ro, colanți și botine vintage și mască de la MTR de Petrican Maria. Alex poartă tricou Lana – colecția Romanian Apparel – de la British Gallery Designer Showroom, camașă vintage, jeans Levi's, bocanci din garderoba personală și mască de la MTR de Bârlad Bălan Iulian. Vlad poartă jumper Zara, colanți adidas, ghetete vintage și mască de Vasile Nacu. Cristina poartă Armură Drac de Mare by BobinaGuzun.com, lanțuri Prochaine, Nude Underdress Murmur, ciorapi vintage și platforme Diana Niță.

DEASUPRA: Mască de la MTR de Petrican Maria.

DREAPTA SUS: Pagu poartă pulover vintage, jeans și teniși din garderoba personală. Alex poartă pulover Zara, jeans și teniși din garderoba personală. Sebi poartă pulover și pantaloni vintage și pantofi din garderoba personală. Vlad poartă pulover Diana Niță de la British Gallery Designer Showroom, jeans și botine vintage. Toți poartă măști de Vasile Nacu.

DREAPTA JOS: Sebi poartă Centipede BobinaGuzun.com, pantaloni adidas, pantofi din garderoba personală și mască de Vasile Nacu. Georgiana poartă haină Kinga Varga de la British Gallery Designer Showroom, rochie și dresuri vintage, Trap Harness Murmur și bocanci din garderoba personală.

BUCUREȘTIUL PE FAȚĂ ȘI PE DOS

Ce-a de-a treia generație de homeleși trăiește literalmente în containere de gunoi

TEXT: LORENA LUPU, FOTO: POQE.COM

Pus mereu pe năzbâtii, fostul dictator stalinist al României, Nicolae Ceaușescu, a fost, printre altele, un susținător înfocat al futaiului. El și-a zis că un număr mai mare de români înseamnă mai multă putere și mai mult respect pentru națiune, de aceea, în 1966, a dat legea antiavort și anticoncepție. Ba chiar a interzis educația sexuală și a pus index pe manualele referitoare la acest subiect, ca pe niște secrete de stat. Orice om dotat cu creier (sau care a citit *Freakonomics*) va spune că asta e o idee de rahat. Mortalitatea infantilă a crescut subit, numeroase familii au început să trăiască într-o sărăcie cutremurătoare și mii de copii nedoriți au fost trimiși la orfelinate.

De îndată ce Europa de Est a pus capăt comunismului, o bună parte dintre copiiiăștia au ajuns pe străzi. Astăzi, 20.000 de oameni trăiesc în afara societății românești: mulți dintre ei sunt copiii sau nepoții „decreștelor” uitați ai lui Ceaușescu.

În centrul Bucureștiului pe la Izvor, într-o clădire interbelică părăsită, cu geamurile sparte, 50 de oameni și-au găsit un adăpost temporar în fața pericolului de a se trezi dimineața cu abdomenul cusut și cu un organ lipsă sau de a se pomeni că vreun idiot le-a dat foc doar așa, ca să se distreze. Se strigă unul pe altul „boschetari” – așa cum și negrii își zic în glumă „Yo, nigga!”.

Am petrecut de curând o săptămână în „părăseala” asta posomorâtă. Primii oameni cu care mă împrietenesc sunt Ignat și Georgiana, care s-au mutat aici iarna trecută. Înainte de asta, au locuit într-un cort. Georgiana are doar 19 ani și a fugit de acasă pe când avea 12. Ea și Ignat – care e cu zece ani mai în vârstă – sunt împreună de un an, iar ea e însărcinată cu cel de-al patrulea copil al său. Camera lor e aproape de ieșire și o împart cu niște șobolani care chițăie în timp ce noi ne uităm la un televizor vechi pe care Ignat l-a cumpărat la ocazie, de la un prieten. Fură curent de la un stâlp din apropiere, folosindu-se de cablul antenei unui vecin care habar n-are de chestia asta. Acum au și o colecție completă de reviste VICE.

După un timp, locul începe să se umple cu bișnițari jegoși, care vând orice, de la celulare furate până la cuverturi de pat și prezervative, și cu târfe obraznice care se freacă de bărbați ca niște pisici în călduri. Ignat mă avertizează: „Ascultă, nu vreau să pățești ceva. Tipii ar putea întreba cu cât faci scurtu’, iar eu nu le pot zice că ești reporterică, că

DE LA STÂNGA LA DREAPTA: Alin, Georgiana și Ignat

n-au încredere în ziaristi.” Hotărâm să plecăm în Parcul Gării de Nord; aici e locul în care Ignat și Georgiana preferă să-și petreacă timpul liber. Parcul e plin de bețivani băloși care dorm pe bănci și de drogați cu priviri lipsite de expresie. Ignat susține că ăștia sunt cei mai ușor de jefuit oameni. „Nici măcar nu trebuie să-i pocnești ca să pui mâna pe portofelele lor”.

Ignat a fost crescut într-un orfelinat și a făcut închisoare pentru complicitate la furt. Are deja trei copii, pe care i-a trimis la orfelinat după ce mama lor a fugit în Spania. Își deschide portofelul și-mi arată poze cu ei: „Mișto băieții, este?”. Înainte să apuc să răspund, suntem întrerupți de un tataie pe jumătate gol, cu fața plină de cicatrici, care cântă de zor, legănând o sticlă de poșircă ieftină într-o mână. Ignat îl alungă, nu vrea să-l vadă în preajma prieteniei lui - golanul bătrân a ieșit recent după 20 de ani de bulău, pentru că a omorât două femei.

Clădirea nu are apă curentă, de aceea Ignat și ceilalți din casă se spală în Dâmbovița. „Mai bine puți a Dâmboviță decât a rapăn”, zice el. Băile lui sunt mai fun decât ale mele de-acasă, unde nu pot plonja în apă de pe-un panou publicitar. Și totuși, poliția îi alungă adeseori pe cei care fac baie, iar dacă au ghinion, îi și duce la secție și-i amendează pentru tulburarea ordinii publice. Desigur, nimeni nu plătește amenzile astea. Georgiana nu face niciodată duș în Dâmbovița, pentru că are în cameră o cadă mică de plastic; mai are și o trusă de machiaj și de îngrijire a unghiilor.

Mă invită la cină; asta constă în cumpărarea unei pungi de chipsuri și a unor cafele de la automatul buticului din colț. Dacă au bani, gătesc și mâncare adevărată, dar asta doar arareori, vara, pentru că nu au frigider. De apă potabilă fac rost cerșind sau furând de la diverse instituții de stat care își lasă ferestrele de la pivniță deschise.

Ignat mă prezintă unui prieten vechi din orfelinat, Ovidiu, un tip care are grijă de nouă copii, toți mai mici de 14 ani și niciunul al lui. Părinții acestora sunt dependenți de droguri, iar Ovidiu e un tip cumsecade. Zi de zi cotrobăie în containere, însoțit de copii, caută cupru, aluminiu și hârtie. Tipul de la centrul de colectare a metalelor îi păcălește ca de obicei, le plătește cuprul dar „uită” să plătească aluminiul. Ovidiu n-are ce face, trebuie să rămână în relații bune cu individul. „Așa te îmbogățești; fraierești oameni care n-au de ales”, explică el.

Cu hârtia, lucrurile stau și mai prost; costă cam doi lei pe kilogram. Asta presupune plimbări lungi prin centrul Bucureștiului, în căutarea oricărui tip de hârtie pe care poți pune mâna, de la cărți la ziare și la cutii de carton cu rămășițe împuțite de mâncare. Anumite zone sunt patrule în permanență de poliție. De aceea, pentru a fi discret, Ovidiu nu mai răstoarnă containerul. Îl roagă pe Alex, copilul care-l însoțește să intre prin deschizătura îngustă și să-i dea cărțile pe care le găsește în pubelă, una câte una. Copilașul de cinci ani refuză la început, apoi, după ce Ovidiu îi explică că trebuie să riști lucruri în viață pentru mâncare, suc și bomboane, cedează.

„Legalele par să scoată la suprafață răutatea din oameni. Să sperăm că toată lumea o va arde iar pe heroină și va fi liniște.”

În scurt timp, un teanc mare de cărți cartonate sunt îngrămădite în căruțul lui Ovidiu, iar copilul este spălat la o țâșnitoare.

În drum spre „părăseală”, Ovidiu împarte câștigul modest cu câțiva dintre tovarășii lui mai amărâți: le dă o țigară și o bancnotă de-un leu, care le ajunge pentru pâine, dar nu și pentru droguri. Ca majoritatea occidentalilor, Ovidiu a ajuns să deteste mefedrona, care este vândută prin București drept „sare de baie” branduită Pure. Cu câțiva ani în urmă, și-a petrecut vara lucrând pe un șantier în Marea Britanie și a reușit să economisească 1 700 de euro, pe care i-a trimis părinților celor nouă copii. Bineînțeles, toți banii au fost cheltuiți pe droguri. „Măcar heroina nu le distrugea complet mintea și sufletul; aveau visele astea frumoase și totul era în regulă. Legalele, însă, par să scoată la suprafață tot egoismul și toată răutatea din oameni; poate pentru că sunt ieftine și pentru că nu riști să ajungi la închisoare. Mă bucur că vor fi interzise. Să sperăm că toată lumea o va arde iar pe heroină și va fi liniște”.

În fiecare zi, după ce cotrobăie prin gunoi pentru un venit ridicol de 15 – 20 de lei, Ovidiu se întoarce

DEASUPRA: Forțele de ordine intervin cu promptitudine, să pedepsească infracțiunea numită spălat. Dacă i-ar fi prins buzunărind pe cineva, sigur n-ar fi năvălit așa.

PAGINA ALĂTURATĂ, SUS: Alex iese din container fericit. Eu nu zămbesc așa când plec de la muncă.

CENTRU: Ionuț, unul dintre cei nouă copii îngrijiți de Ovidiu, prezintă una dintre principalele sale metode de lucru.

JOS: Nu încercați chestia asta acasă, în cadă. Nu, nici măcar în lighean.

Înoată în Dâmbovița, își fac freza cu sucuri ieftine și râd chiar când stau cu capul îndesat în gunoi

În „părăseală”, prepară o ciorbă de legume cu care să hrănească 11 guri, face un duș în Dâmbovița, iar dacă reușește să lase copiii în grija unui vecin, merge la o femeie. Sunt destule în Parcul Gării de Nord.

Niciunul dintre oamenii ăștia nu au habar ce se va întâmpla mâine sau de unde va veni următoarea masă. Chiar dacă arată bine și sunt inteligenți, șansele de a exploata calitățile astea sunt minime. Dar știu să se distreze: se duc să înoate, își fac freza cu sucuri ieftine și găsesc un motiv de râs chiar când stau cu capul îndesat în coșul de gunoi.

În noiembrie, când s-a făcut al naibii de frig, am mai dat o raită prin „părăseală”, să văd cum se descurcă prietenii mei fără domiciliu, pe timp de iarnă. Mă interesa dacă Georgiana a născut, și dacă da, ce va face cu copilul în lunile astea de îngheț. La lumina zilei, casa era și mai sinistă. Geamurile erau în continuare sparte, ca-n vară, iar curtea era plină de puștani negricioși, căci la Dâmbovița nu dau apă caldă. Ignat, Georgiana și Ovidiu nu mai erau acolo. „Și-au găsit o casă mai bună, pe la Unirii”, mi-a zis un tip care ne-a recunoscut. Ne-a dat niște numere de mobil lăsate de ei la plecare, dar când i-am sunat, erau nealocate. *VICE*

PE ACEASTĂ PAGINĂ:

SUS: Alin (17) e acrobat și jongleur instruit de un ONG. La finalul materialului nostru și-a găsit un job la un circ privat.

CENTRU STÂNGA: Ovidiu își povestește viața la gura reșoului, în timp ce așteaptă să se facă ciorba.

CENTRU DREAPTA: Pizza Hut nu a branduit acest reportaj, dar sloganul se aplică, paradoxal.

JOS: Coafura rezistă! Suc ieftin, foarte chimic, marcă de care n-a auzit nici mama producătorului.

PAGINA ALĂTURATĂ:

SUS: „Uite, așa se face o ciorbă de legume la noi, la Bacău. Așa ceva nu mănânci nici la restaurante de lux!”.

CENTRU: Puștii lui Ovidiu dorm claie peste grămadă, într-o încăpere cu multă faianță.

JOS: În fiecare dimineață l-am însoțit pe Ovidiu în căutările lui prin gunoarie. În imagine, căruțul pentru recoltă și Alex (5), cel mai mic dintre cei nouă.

PRIN JUNGLĂ

În măruntaiele pădurii tropicale din Papua Noua Guinee

TEXT ȘI FOTO: IAN BOOTH

Anul trecut am făcut o lungă călătorie departe de civilizație. După luni de căutare și documentare, m-am hotărât la Papua Noua Guinee. Având în vedere ciudatul amestec de tradiții primitive și moderne de pe insulă, cultura și peisajul, nu mă puteam gândi la un loc mai bun pentru a scăpa de rutina vieții de zi cu zi.

Înainte să ajung acolo, cele mai multe informații despre țară le citisem în cărți, arhive de recensământ și statistici. Pe cele mai multe le știam deja: la fel ca și celelalte locuri de pe pământ, insula a fost populată de oameni acum aproximativ 60 000 de ani; e unul dintre puținele locuri încă neîndoctrinate de lumea vestică; de-a lungul istoriei, s-au vorbit pe insulă mai mult de 800 de limbi; încă circulă povești despre canibali care trăiesc în adâncurile junglei și care te-ar fierbe de viu. Deși n-am fost în zonele acelea periculoase (la care se poate ajunge doar cu avioane care au imputernicire), am auzit de un incident în care un tată ar fi mâncat fața fiicei lui nou-născute, în fața unor privitori, pentru că Dumnezeu i-a spus să „mănânce bebelușul” până nu-l halește copilul pe el.

Una dintre curiozitățile mele despre Papua Noua Guinee era modul în care urbanizarea continuă a

țării i-a afectat cultura tribală. Din ce mi-am dat seama, cele mai multe schimbări au implicat creșterea numărului de criminali în zonele orașului aflate în continuă extindere.

Turiștii care fac vizite lungi în țară se confruntă și cu alte dificultăți în afara infracțiunilor mărunte. În primul rând, cu interdicția neoficială de a ieși din casă după ora șase seara, care îmi reducea ziua de lucru la jumătate. Apoi mai sunt: lipsa transportului public, capacitatea de adaptare la concepul lor de organizare, mita pe care trebuie s-o dai ca să-ți satisfaci nevoile de bază, umiditatea intensă, nelipsiții nori de țânțari și costul foarte ridicat al vieții.

După opt luni, din care câteva am lucrat pentru ziarul local *National*, mi-am dat seama că expresia „cred că glumești!”, pe care o foloseam des, era de fapt starea perpetuă a națiunii. Sloganul turistic al țării e „Tărâmul mereu surprinzător”. N-am nicio jenă să susțin din toată inima acest motto răsuflet. Vă ofer următoarele fotografii ca dovadă a aventurilor mele într-o dimensiune paralelă situată în jurul insulelor Bougainville și East New Britain, a localităților Goroka, Madang, Morobe, Port Moresby și a râului Sepik. *VICE*

Un grup de Komiupa.
Mama desfășoară o
ceremonie tradițională
sing-sing (o sărbătorire
prin cântec și dans)
pentru privitori și turiști.

SUS: În Port Moresby, Peter Siwa și fiul său Weslie se dau mari cu o nenorocire de mitralieră australiană imensă și o cască de armată găsite în buncărul din cel de-al II-lea Război Mondial de pe dealul Paga, pe care l-au transformat în casă. Pe deal sunt șase astfel de buncăre și în fiecare s-a aciuat o familie. De-a lungul timpului, Papua Noua Guinee a fost o posesiune colonială, cel mai recent a Australiei, care a controlat țara până în 1975, după care a predat-o Marii Britanii.

DREAPTA: Femeia asta locuiește într-un vapor naufragiat din portul Rabaul, pe insula East New Britain, împreună cu alte trei familii. Mi-a explicat metoda ei ingenioasă de a prinde șobolani: folosește un rozător mort ca momeală.

PAGINA ALĂTURATĂ: Bărbați Sili Muli din provincia Enga. Pe lângă perucile făcute din propriul păr, le mai plac mult și produsele Coca-Cola.

SUS: Cynthiei i s-au făcut tatuaje tradiționale pe față pe când era o fetiță. Mesajul „du-te dracului” de pe piept, cu litere mandarine, e de anul trecut, bătut în Port Moresby cu un pistol de tatuat homemade.

STÂNGA: Un punct de observație deasupra localității Arawa, folosit de armata revoluționară din Bougainville, care a luptat ca să-și câștige independența față de Papua Noua Guinee în anii '80 și '90.

PAGINA ALĂTURATĂ: Copii mucoși de lângă satul Yambon își omoară timpul cu un cuțit ascuțit, înainte de micul dejun.

SUS: O conferință de presă în Port Moresby cu ocazia înființării noii echipe de rugby Hela Wigmen. Nu pot decât să sper că tipii care flanchează masa au fost plătiți bine ca să fie folosiți ca elemente de decor.

DREAPTA: O duminică obișnuită la terasa Sporturilor din Port Moresby. Tipul întins pe jos nu e decedat, ci doar mort de beat.

PAGINA ALĂTURATĂ, SUS: Mulțimea înconjoară o mașină distrusă situată vizavi de un punct de vânzare de automobile, pe strada principală Waigani din Port Moresby.

PAGINA ALĂTURATĂ, JOS: Tribul Asaro Mudmen a apărut în reclame la Toyota, Pepsi, Benetton, parfumul Tribu Benetto și diverse alte branduri. Logo-ul de pe cască se explică prin faptul că Toyota are grijă ca tribul să fie transportat prin țară la ceremonii sing-sing, într-un mare fel. Succesul acestui trib întreprinzător a convins și altele să le imite costumațiile și să organizeze ceremonii sing-sing pentru turiști. Ruipo Okoro, originar din tribul Mudmen, susține că imitatorii n-ar trebui să aibă voie să obțină câștiguri de pe urma succesului tribului Asaro.

SUS: Chris, un locuitor al insulei, îmbrăcat în costumul pentru sing-sing, în bucătăria/sufrageria casei sale din satul Hote.

DREAPTA: Un proaspăt inițiat al tribului latmul în casa spirituală din satul Palambe. Cicatricile vor să imite pielea de crocodil. Oamenii astfel decorați cer patru dolari străinilor care vor să-i pozeze.

new
POP ORDER
control live series

RADIO
GUERRILLA

ELIBERADIO

02.12.11 WHEN
CLUB CONTROL SAINTSGO
MACHINE

control
the alternative

oneday
YOUR MUSIC LIVE

SCLAVII SIBERIENI

*Ne-am furișat în lagărele de muncă
secrete nord-coreene din Rusia*

TEXT: SHANE SMITH
FOTO: JASON MOJICA

*Tipul ăsta l-a amenințat pe Shane cu un drog
de fier până când gangsterul rus „Billy Peștele”
l-a smuls din mâini și l-a întrebat: „Cu așa
stingi tu becurile străzilor, nu?”*

La scurt timp după ce am ajuns în Siberia, redactorul nostru șef din Marea Britanie, Andy Capper, mi-a dat un sms: „O să-ți placă Siberia. Distanțele sunt foarte scurte și oamenii foarte drăguți.” Bineînțeles, era glumeț ca dracu’ (sau britanic, e același lucru), pentru că totul e la 18 ore de mers cu trenul și oamenii sunt de-a dreptul meschini. Se întâmplă ca unii să fie amabili, dar după ce începe să curgă vodka – ceea ce se întâmplă întotdeauna – la fel curge și răutatea. Mai sunt și excepții de la clișeul rusului ursuz, dar le întâlnești foarte rar. O astfel de abatere a fost un om absolut încântător pe nume Billy Peștele – nu e numele lui real, bineînțeles. Îl chema Pește, iar eu am adăugat Billy pentru că eram beat.

Billy era un mafiot local dintr-un oraș siberian izolat care nu avea poliție sau locuitori, în afară de el și de fiii lui. Acest lucru s-a dovedit a fi salvator, pentru că eram pe urmele unei prăzi foarte periculoase aflate la mama dracului – sclavii nord coreeni – care nu vor să știe nimeni că sunt acolo. Billy, mare amator de aventuri, a fost de acord să ne conducă în pădure ca să-i găsim. În primul lagăr de care am dat, gardienii nord-coreeni ne-au

amenințat și au încercat să ne gonească. Billy Peștele a râs – un hohot zgomotos cu dinții de aur sclipind –, iar apoi a zâmbit. „Asta e Rusia”, a mârâit, cu ochii sticlind. A arătat locurile din jur cu un gest larg și a declarat: „Sunt ale mele”. Apoi s-a adresat echipei noastre: „Filmați, n-au ce să vă facă”. Așa că asta am și făcut.

Mai târziu, în adâncul pădurii, am dat peste grupuri de muncitori nord-coreeni. Unul dintre ele s-a apropiat de noi și ne-a înconjurat rapid camionul. Un coreean învârtea un drug de fier, părea gata să ne zdrobească creierii imperialiști. Billy i l-a luat, s-a uitat la el și a întrebat calm: „Cu ăsta stingi tu becurile din stradă, nu?”. A tras aer în piept. „O să ai nevoie de mai mult de-atât”. A zâmbit și i l-a zvârlit în pădure.

Ceva mai încolo am luat prânzul lângă o grămadă de lemne – carne la conservă, pâine tare, chipsuri cu paprika, vodcă, bere și, ca desert, vodcă cu suc. Billy a scos niște pistoale și ne-am mai eliberat de tensiune trăgând în cutiile goale cu bere. Parcă aveam din nou 15 ani; băieți obraznici în pădure.

După colț ne așteptau nord-coreenii, dar rezervați și mult mai puțin agresivi. „Știați că sunt

PAGINA ALĂTURATĂ:
Un nord-coreean meștește la un camion rusesc în mijlocul lagărului de muncă.

SUS, DE LA STÂNGA LA DREAPTA: *Shane cu polițistul feroviar care l-a salvat de un grup de huligani beți în expresul trans-siberian; ferăstrăul mecanic din Dipkun; Billy Peștele se dă mare cu pușca lui.*

aici?” l-am întrebat pe Billy. „Bineînțeles. Unde să fie?”. Răspuns tipic Billy.

După o după-amiază întreagă de jucat de-a șoarecele și pisica cu sclavii nord-coreeni, Billy ne-a dus la un râu siberian rece ca gheața „să ne revigorăm”, după care ne-a servit cu vodcă ca să ne încălzim, apoi ne-a dus acasă la familia lui, unde am mâncat singura hrană bună în Rusia. După masă, am mers cu familia Pește la un bar (citește „cameră cu lumini”) pentru o noapte întreagă de băut și îmbrățișat cu oameni beți ale căror porecle erau Stalin, Ucigașul de Urși și, preferatul meu, simplu și la obiect: Ucigașul. Lacrimi, și mai multă vodcă, cadouri ieftine și, în sfârșit, drumul de două zile cu trenul înapoi spre „civilizație”.

Dar în tren ne așteptau nord-coreenii... Astfel au început cele mai groaznice 48 de ore din viața mea, care s-au încheiat cu FSB-ul (variante modernă a KGB-ului), poliția locală, poliția undercover și niște zdrahoni care ne-au luat din tren și ne-au plasat în custodie. Mi s-a făcut dor de Billy și de capacitatea lui de a rezolva lucrurile în doi timpi și trei mișcări, așa că i-am dat un mesaj și i-am zis că ne-a prins FSB-ul. Mi-a răspuns: „Normal că v-a prins. Plecați de-acolo, ce mai stați?”. Așa că ne-am dus, gonind prin Siberia până la granița cu China (Billy ne informase despre ruta pe care o folosesc contrabandiștii) și în sfârșit am fost... liberi.

Puteți vedea cum am scăpat de sclavii subnutriți și rușii umflați pe VICE.com. Multe mulțumiri lui Billy Peștele. Ha здоровье! Multă sănătate, băiete!

**Al doilea motiv
pentru care așteptăm Crăciunul**

BEREA CU GUST SPECIAL DE SĂRBĂTORI.

Bucură-te de Tuborg Christmas Brew în mod responsabil.

MIKE JUDGE E PENTRU MINE CA UN XANAX

*Sau orice altceva iau oamenii ca să
nu urască totul non-stop*

TEXT: ROCCO CASTORO
FOTO: TERRY RICHARDSON

Nu aş fi unde sunt astăzi dacă nu ar fi existat Mike Judge. Când spun asta, mă refer la faptul că sunt într-un taxi, întorcându-mă de la un hotel şmecher din centrul Manhattan-ului, unde acum o oră m-am uitat cum Mike şi Terry Richardson se deghizau cu măşti Beavis şi Butt-Head din carton şi chicoteau ca doi adolescenţi tembeli, în timp ce toată lumea din cameră murea de râs.

Dar mă refer şi la faptul că n-aş mai fi *eu*, acest tip foarte cinic care, la sfârşitul zilei, mai degrabă ridiculizează absurditatea acestei lumi adesea îngrozitoare decât să plângă în hohote sau să devină un criminal în serie. S-ar putea spune că munca lui Mike – în special *Beavis and Butt-Head* şi lungmetrajele *Office Space* şi *Idiocracy* – mi-au servit ca mecanisme de apărare, antidepresive vizuale care m-au ajutat în diverse momente din viaţa mea să-mi spun: „Tipul ăsta îşi câştigă existenţa bătându-şi joc de tot căcatul ăsta. Lucrurile n-au cum să stea atât de rău.” Cred că e OK să presupun că majoritatea oamenilor de a căror companie mă bucur gândesc la fel, fie că vor sau nu să analizeze asta atât de al dracului de mult.

Ceva mai devreme anul ăsta am fost foarte entuziasmat să aud că *Beavis and Butt-Head* se vor întoarce la MTV. Apoi m-am întrebat dacă copiii din ziua de astăzi o să le guste umorul. Dacă starea jalnică în care se află cultura pop din prezent şi comentatul pe internet i-a transformat pe tineri în nişte laşi defensivi care nu vor să dea socoteală niciodată pentru gusturile şi opiniile lor abia pe jumătate formate. Dacă astea o să-i facă să se uite la un episod şi să spună: „Mie-mi plac lucrurile de care-şi bat ăştia joc şi mă cam fac să mă simt prost, aşa că mă fut pe ei.” În orice caz, pe mine o să mă distreze maxim toată chestia asta.

De aceea am fost în extaz când Mike, pe care îl vânam încă de anul trecut, a fost de acord să-mi dea un interviu. Când a mai spus că o să şi illustreze coperta revistei de luna asta, m-am căcat, efectiv, pe mine (doar un pic). Iar când i-am dat mail lui Terry să văd dacă poate lăsa orice are în mâini ca să vină cât mai repede la un shooting foto de urgenţă cu Mike, mi-a răspuns în câteva minute: „Hai să-mi bag! Eu, cu Mike şi cu Beavis şi Butt-Head? Sună caterincă! La ce oră să vin?” Ei, în momentul ăla am vomitat pe tastatură de la supradoza de entuziasm.

Slavă Domnului că am reuşit să-mi păstrez cumpătul când a venit timpul pentru interviu.

VICE: Mă simt ciudat să te întâlnesc.

Mike Judge: (*râde*) Oare pentru că eu sunt ciudat?

Nu, asta e foarte bine. Datorită operei tale care mi-a influențat foarte mult umorul, mai ales când eram puștan. Și nu doar mie, ci întregii generații din care am făcut parte. M-ai făcut să-mi dau seama că e ok să zic ce lucruri nu-mi plac și să și râd de ele.

Câți ani ai?

29.

Da, mi s-a tot zis în ultima vreme „am crescut uitându-mă la ce ai făcut” sau „aveam interdicție să mă uit la desenele tale”.

Părinții mei erau destul de *cool* cât să-mi dea voie să mă uit la ele, dar apoi am mers la școala catolică și călugărițele de acolo nu erau de acord cu seriale ca *The Simpsons*, iar cu *Beavis and Butt-Head* nici atât. Și tu ai frecventat școala catolică, nu?

Da, liceul catolic. Până într-a noua am mers la școala publică. Apropo – tocmai am auzit chestia asta – atunci când a apărut serialul, ziarul școlii a publicat chestii nasoale despre mine, dar acum se dau mari că am învățat acolo. Așa că...

Cum crezi că vor reacționa tinerii care nu s-au uitat la serialul original, la noile episoade? Cultura acestei generații mi se pare atât de varză încât puștii sunt prea praf ca să mai înțeleagă subtilitățile comentariilor celor două personaje. Sau mai degrabă, cred că m-am boșorogit eu.

Când am început lucrul la serial eram deja bătrân. Aveam vreo 30 de ani; cam de vârsta ta, așa că, evident, mă simțeam mai bătrân decât personajele. Dar e ciudat, chiar și în vremea aia, prin '92, îmi amintesc că AC/DC și Metallica erau privite de MTV ca trupe vechi. Îmi ziceau: „Poate ar trebui să fie Nirvana sau Pearl Jam sau altceva, nu crezi?” Deci ideea era privită ca *uncool* de la început, dar pentru mine e vorba mai mult de o stare de spirit decât de o aluzie culturală la o perioadă exactă. Deci e vorba de aceeași chestie, doar că acum mă uit la serialul *Plaja din Jersey* sau *Însărcinată la 16 ani*. Ultimul episod a fost acum 14 ani, deci da, lucrurile s-au schimbat, dar...

Dar nu s-au prea schimbat.

Nu, nu prea. Și nici personajele. Adică, mă uitam la personajul profesorului hippie și la începutul serialului mă întrebam „Oare mai există tipi ca ăsta?” Apoi m-am uitat în jur și am văzut tone de hipioți în tricouri pictate manual. Și e valabil și în prezent. Au fost niște părți pe care a trebuit să le ajustez un pic, dar Simpsonii poartă aceleași haine și aceleași tunsori și încă apar la TV de atâta timp.

Cum ți se pare MTV-ul? E de nerecunoscut față de ce era acum 15 ani. Se uită la el numai adolescenții și fraierii. Mai lucrezi cu cineva din echipa veche?

Păi Judy McGrath a plecat, ceea ce e cam nașpa. Se ocupa de tot încă de când am început eu să lucrez la serial. Dar ceilalți sunt cam aceiași oameni. E ciudat – la Fox, unde am făcut *King of the Hill*, dădeau afară pe toată lumea cam odată la cinci luni. La

MTV, oamenii din pozițiile de sus au rămas aceiași, așa că simt că lucrez în același loc, doar că postul TV s-a schimbat mult. Îi auzi pe directori zicând: „Avem serialele astea cum e *Mamă Adolescentă* la care se uită puștoaicele. Trebuie să facem cumva să ne urmărească și tipii.” Cred că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care au vrut să readucă serialul în program, ca să câștige din nou mai multă audiență masculină.

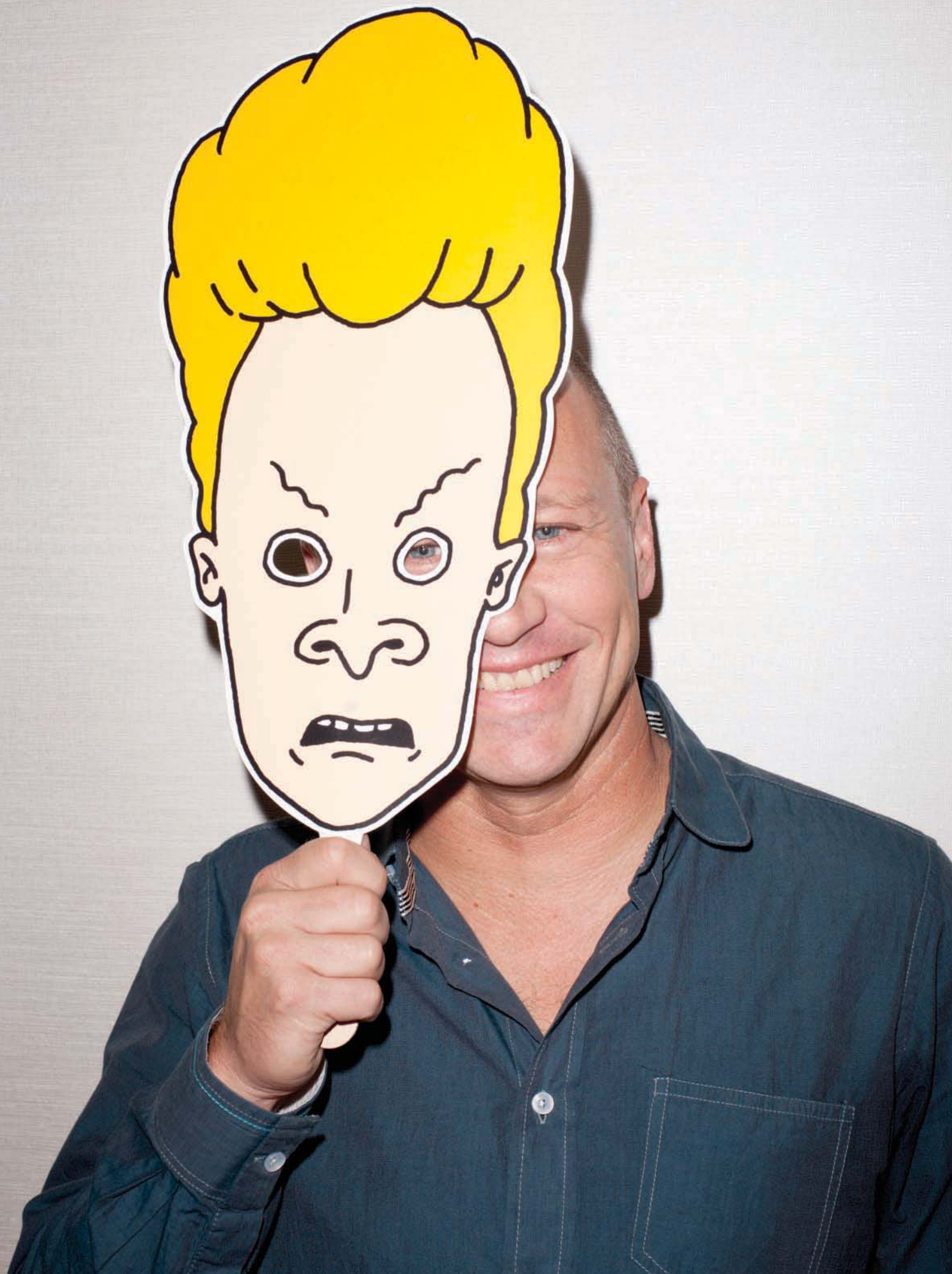
În ziua de astăzi, toată lumea se omoară să reînvie trecutul. Se întoarce și *Arrested Development*, se reunesc trupe și orga-

nizează turnee pentru albume lansate la mijlocul anilor '90. Probabil e din cauză că...

(*râde*) ...nimeni nu mai are idei noi. Cred că asta se întâmplă. Oamenii – inclusiv eu – încă se mai uită la *Arrested Development* și parcă devine tot mai bun de-a lungul timpului. Sunt atâtea televiziuni și multe sunt în căutare de conținut nou. Se pare că multe seriale își pierd audiența, moment în care îți amintești de unul mai vechi cum e *Arrested Development* și te gândești „De ce să nu-l aducem înapoi?” Am auzit că voiau să facă asta de ani de zile.

Tu te gândeai de mult timp să faci niște episoade noi cu Beavis și Butt-Head sau ți-a dat MTV ideea?

MTV m-a abordat. Odată la un an sau doi. Voiau un film, apoi au vorbit o vreme că l-ar vrea tot serial, apoi n-am mai auzit nimic o vreme. Managerul îmi spunea din când în când: „Să știi că încă mă mai sună”, dar ultima oară m-a întrebat direct: „Vrei să faci iar serialul sau nu?” Terminasem *King of the Hill* și tocmai făcusem și un film de acțiune (*Extract*) și n-aveam chef să mai fac încă unul de genul ăsta prea curând. Mai scrisesem idei pentru o continuare la serial și alte idei în general, de-a

lungul anilor, dar mereu mi se părea că le lipsește ceva. Când am renunțat, eram epuizat. Voiam să fac alte lucruri, dar niciodată n-am simțit că gata, terminasem cu el. Nici n-aș fi crezut că o să-l reiau după 14 ani. Dar cumva simt că e bine așa.

Te-ai chinuit să le faci vocile din nou?

Nu trag niciodată vocile dacă nu e neapărat nevoie. Îmi place să fac asta, dar nu e ceva ce fac în timpul liber.

A fost nevoie să exersezi?

Da, clar. Nu-mi place să mă ascult după ce mă înregistrez. Dar a trebuit să fac asta și să mă uit la niște episoade vechi. Mie îmi sună la fel. Dar mai e ceva. S-ar putea ca până fac 60 de ani vocea să-mi sune mereu doar ca a lui Beavis, așa că asta e un alt motiv bun să fac episoadele noi acum și nu mai târziu.

Am observat că logo-ul serialul e acum „Mike Judge’s Beavis and Butt-Head” și nu „MTV’s.” Cred că l-am mai văzut scris așa pe DVD-urile cu episoade vechi, dar niciodată la televizor. Ai să-mi spui ceva despre această schimbare subtilă, dar importantă?

Când a început relația mea cu MTV-ul, aveam scurt-metrajele astea de două minute cu *Beavis and Butt-Head* pe care le vândusem show-ului ăla de animație de la MTV, *Liquid Television*. MTV a vrut să-mi cumpere personajele – nu mi-au spus ce voiau să facă cu ele mai exact – așa că am negociat o vreme și m-am gândit „lucrez șase până la opt săptămâni pentru alea două minute, când fac totul singur.” Așa că mi-a fost ușor să iau decizia. Produsesem două scurtmetraje și câștigasem câteva mii pe ele, din vânzarea la festivaluri și la *Liquid Television*. Dar asta era tot ce obținusem și eram încă un nimeni. Așa că le-am vândut, după care au vrut să scriu episoade în continuare, așa că am început să-mi câștig existența astfel. Dar la un moment dat au hotărât: „Vrem să-i zicem *MTV’s Beavis and Butt-Head*.” M-am gândit: „Pe bune? Am creat toate astea acasă la mine cu creionul pe hârtie și cu film și tot tacâmul și...o să se cheme *MTV’s Beavis and Butt-Head*?” Le-am zis: „Ok, ce mai contează, oricum dețineți drepturile.” Peste niște ani a ieșit filmul și au vrut o continuare. Eram nemulțumit de unele chestii așa că am negociat cu ei ca și cum i-aș fi înjurat (*râde*). La un moment dat avocatul mi-a zis: „Vrei să le cerem să se cheme Mike Judge’s Beavis and Butt-Head?” și am zis da. Am uitat apoi că stabilisem asta, iar când făceam logo-ul cu noul design eram gen: „Wow, OK.” În mod normal nu mi-aș băga numele la înaintare peste tot, dar dacă e să aleg între *MTV’s Beavis and Butt-Head* și *Mike Judge’s Beavis and Butt-Head*, o aleg pe ultima.

Când ai dat acele prime scurtmetraje la *Liquid Television*, te gândeai că un desen animat despre doi liceeni retardați ar putea avea atâta succes?

Bună întrebare. Făceam desenele astea acasă și nu voiam să mă iluzionez prea tare. Mă gândeam: „Hm, ar fi mișto dacă aș colabora cu niște tipi care fac filme în Dallas sau dacă aș cunoaște unii care fac comedie sau măcar dacă aș prinde vreun job în care să mă ocup de animație.” Nu știu, încercam să fac și eu ceva și am în-

ceput cu filmele astea. Despre Beavis și Butt-Head mă gândeam la un moment dat: „Hm, cred că astea sunt niște personaje pe care cineva s-ar putea să vrea să le ducă mai departe, la alt nivel.” Atunci am văzut că apare show-ul ăsta nou, *Liquid Television* și m-am gândit: „Nu se poate, frate. E prea mișto ca să fie adevărat. N-ar fi tare să le trimit și eu ceva?” Pentru mine ar fi fost un vis devenit realitate să difuzeze scurtmetrajele mele. Deși undeva în adâncul meu mă gândeam: „Ar trebui să fac chestii și mai și, care să ajungă la un nivel mai înalt,” pentru că *The Simpsons* devenise super popular, la fel și *Ren & Stimpy*.

„De câte ori auzeam un regizor vorbind de ceva „ciudat” sau „dark”, știam că va fi un rahat sau o mare risipă de bani.”

Desenele animate din anii ’90 stârneau multe controverse. Oamenii nu înțelegeau că nu erau neapărat pentru copii, iar subiectele tratate în animații ar fi fost ciudate sau greu de realizat într-un film adevărat. Dar cine se mai indignează în ziua de azi? Nimănui nu a părut să-i pese când Cartman a făcut chili din părinții copilului ăluia. Cred că lumea ar fi luat-o razna dacă se întâmpla asta acum 15 ani. Cum o să crești miza?

Eu nu o iau așa. Când am început să dau interviuri la Hollywood, de câte ori auzeam un regizor vorbind despre ceva „ciudat” sau „dark,” știam că o să fie un rahat și o mare risipă de bani. Uneori, dacă ai o idee bună care se-ntâmplă să conțină un element nebunesc și enervant, atunci da, funcționează. Dar nu am asta în minte când încep să lucrez la ceva. Pe vremea aia oamenii aveau ideea fixă că desenele animate sunt pentru copii. Acum nu mai e așa. Chiar și *The Simpsons* – probabil că nimeni nu-și mai amintește ce controversate erau. Bart era un submediocru și toată lumea s-a indignat: „Cum puteți avea ca personaj un ratat? Toată lumea ar trebui să fie peste medie!” Dar la festivalurile de animație vedeai chestii care erau mult peste nivelul celor de astăzi (*râde*). Erau desene animate nebunești, de-a dreptul hilare. Cam asta se întâmpla lumea animațiilor pe la sfârșitul anilor ’80, începutul anilor ’90. Era generația asta de oameni de vârsta mea, care ne uitaserăm toți la vechile desene ale fraților Warner, care erau grozave. Apoi animațiile au fost oribile o vreme, până când au apărut din senin *The Tracy Ullman Show* și *The Simpsons*. Era foarte mișto să vezi că există animații cu o poveste tare și personaje haioase și credibile.

Se poate ca Beavis să spună iar „foc”?

Da, o să zică iar.

Foarte bine. Copiii ar trebui să ardă mai multe chestii în ziua de azi. Mai voiam să te întreb ceva: o să se întoarcă și Daria? Am fost întrebat atât de des asta în ultima vreme, încât cred că probabil ar trebui să se întoarcă. Mie întotdeauna mi-a plăcut mult personajul ăsta, dar producătorii mei din vremea aia au

zis: „Cred că vrem să terminăm serialul” și mi s-a părut o idee bună. Ei voiau însă să-l facă în continuare, dar fără mine, așa că au găsit alți oameni – eu habar n-aveam de chestia asta. M-am cam enervat și n-am vrut să mai am vreo treabă cu serialul. Îmi plăcea personajul și știu că au angajat câțiva scenariști mișto, deci probabil că a fost bun în continuare, dar da, mulți oameni o vor înapoi pe Daria.

Mie îmi plăcea mai mult Daria în *Beavis and Butt-Head*, dacă vrei să știi. Dar probabil nu multă lume ar fi de acord cu mine. Și mie îmi plăcea în *Beavis and Butt-Head*. Toată lumea din serial era făcută de rahat; Daria era singura care scăpa uneori. Îmi plăcea interacțiunea dintre ea și ei. Deci da, s-ar putea s-o bag și pe ea.

„Lucrând la diverse filme, am devenit din ce în ce mai bun și mi-a trecut prin cap că mi-ar plăcea să fac iar *Beavis and Butt-Head*.”

Am auzit că unele idei pentru noile episoade *Beavis and Butt-Head* sunt gânduri reciclate, nefolosite în *King of the Hill*. E adevărat?

Nu chiar din *King of the Hill*. Pur și simplu mă inspira ceva din jur și mă gândeam: „A, ce idee bună!” Lucrând la diverse filme și la *King of the Hill* eram din ce în ce mai bun și mi-a trecut des prin cap că mi-ar plăcea să fac iar *Beavis and Butt-Head*. Știam că-mi va fi ușor să fac treabă bună, acum că mai făcusem și alte filme. Când am făcut acele prime scurtmetraje, nu știam cum să pun în scenă lucrurile, ce înseamnă să sari calul – am învățat toate astea pe parcurs.

Am auzit că vrei să pui episoadele online dacă cumva MTV o să considere că ai întrecut limita. S-au crizat de la ceva până acum în așa hal încât să te gândești la asta?

Nu încă. Aproape (*râde*).

Poți să ne divulgi și nouă?

Încerc să-mi amintesc care a fost faza exact. Beavis și Butt-Head se uitau la un serial din asta de la MTV, *Însărcinată la 16 ani*, și cei de la postul TV mi-au zis: „Păi, cred că n-o să fie prea mulțumiți producătorii serialului dacă facem asta”. Iar eu le-am răspuns: „Bine, atunci nici eu nu sunt mulțumit că nu mă lăsați s-o fac (*râde*) și sunt producătorul serialului ăstuia, așa că o să punem episodul pe YouTube.” Acum pot face asta. Toată lumea pune chestii pe YouTube.

Pentru că tuturor le place asta. Dar îmi închipui că YouTube îți dă și bătaie de cap uneori.

E OK. Singurul lucru care mă enervează e că prima chestie pe care am animat-o vreodată – se cheamă animație sincronizată, atunci când animezi ceva să se sincronizeze cu buzele în timp

ce vorbește altcineva. Am făcut asta folosind un cronometru și mi-a luat o mie de ani. Am reușit să fac o sincronizare perfectă și acum e pe YouTube s-o vadă toată lumea, dar e nesincronizată (*râde*). Mă înnebunește chestia asta. Mă fletează că e acolo, dar aş vrea să fie sincronizată.

Apropo de YouTube, acum e cam singurul loc unde oamenii vizionează clipuri. Nici MTV nu cred că le mai dă la patru dimineața. Sper că Beavis și Butt-Head se vor uita în continuare la clipuri noi și ciudate pe care nu le găsești altundeva. Mereu m-am întrebat dacă alegeai videoclipurile personal sau dacă aveai pe cineva care făcea asta.

Pe cele mai multe le alegeam personal, dar aveam și oameni care mă ajutau să caut. După ce serialul a devenit un hit, ni se trimiteau tone de clipuri. La fel se întâmplă și cu seria nouă. Sunt o grămadă de videoclipuri mișto pe care nimeni nu le mai dă la TV. De fapt, în calitate de om care chiar a văzut un miliard de din astea, aş zice că sunt mai bune acum decât erau atunci.

Deci ești o enciclopedie ambulantă de videoclipuri, dar lumea nu știe că ai și o diplomă în fizică. Ți folosește la ceva vreodată?

Sunt niște chestii tehnice care par ușoare dacă ai studiat fizica. Odată, după difuzarea unui episod demo din *Office Space*, unul dintre regizori încerca să dovedească ceva despre statistici. La fizică, în termodinamică, înveți totul despre statistici, de-ți iese pe nas. Așa că l-am putut contrazice: „Nu, nu asta înseamnă cifra; înseamnă cutare și cutare”. Le-am ținut un ditamai discursul despre statistici, după o difuzare care avusese o audiență mică.

Ce fel de statistică era?

Niște date pe care voiau să le folosească ca să mă convingă că n-ar trebui să mai bag *gangsta rap* în serial.

Pe bune? Ce căcat pnsat.

Se străduiau din greu să mă facă să-l scot, așa că până la urmă le-am zis: „Ok, hai să întrebăm publicul țință la următoarea difuzare și dacă nu le place, îl scot.” Și tot grupul de persoane între 19 și 30 de ani au zis că era grozav. Femeia care s-a ocupat de asta a încercat să-i influențeze. Îi întreba gen: „Cum vi se pare muzica?” Și ei ziceau: „E mișto!” „Și gangsta rap-ul?” Ei răspundeau: „Frate, e super tare!” „Dar nu cumva e prea mult?” N-au ajutat-o deloc. N-a obținut niciun strop de negativitate, așa că publicul țință m-a salvat.

Am senzația că exact situațiile de genul ăsta sunt motivul pentru care atâtor oameni le place la nebunie ce faci. N-aș spune că ești în rolul victimei, pentru că nu ar fi o afirmație tocmai corectă, dar se pare că reușești mereu să arăți că dreptatea e de partea ta și să dai peste nas celor care vor să te tragă în jos.

M-aș bucura să fie doar din noroc chior, dar nu e chiar așa. Am crescut uitându-mă mult la televizor, dar am început să văd filme abia mai târziu. Am crescut în Albuquerque, New Mexico,

la mare distanță de oricine activa în lumea divertismentului în New York sau LA și mereu aveam impresia că nu prea aveau idee ce gândim sau simțim majoritatea dintre noi. Și atunci când vezi ceva pe care-l poți asocia cu viața ta, mai ales cu lucruri de zi cu zi, chiar te bucuri. Eu mă bucuram. Cred că asta încerc să fac eu, lucruri pe care Hollywoodul nu le poate face, pentru că nu e aproape de oameni. De asta tot gravitez în jurul chestiilor de genul *King of the Hill* și *Office Space*. E vorba de oameni obișnuiți, pe care îi întâlnim în viața de zi cu zi. Dar da, cred că filmele mele au o reacție întârziată.

„Idiocracy chiar e un film pe care l-au lăsat baltă. M-au enervat articolele care spuneau ce încasări mari a avut, dar nu spuneau că a fost doar în 11 cinematografe.”

La fel s-a întâmplat și cu *Idiocracy*, care e unul dintre filmele mele preferate pentru că e foarte franc, într-un mod hilar, despre cât de proști sunt oamenii. Dar niciodată n-a avut parte de o lansare mare. Am auzit tot felul de zvonuri în legătură cu asta, poți să mă lămurești?

Pot să-ți spun ce știu. Am terminat filmul și l-am pus bine, dar nu l-am lansat decât un an mai târziu. Așa că atunci când se ajunsesse la marketing, eu deja pierdusem legătura cu ei. Am primit niște telefoane. Mi-au arătat câteva trailere – unele mi s-au părut bune, altele oribile. Așa se întâmplă mereu. Așa s-a întâmplat și cu *Office Space*. Mi-au trimis o casetă cu 13 trailere. La început eram chiar încântat și gândeam: „Îmi plac toate în afară de numărul trei și numărul 11. Restul sunt grozave.” I-am sunat și le-am zis: „Băi, chiar sunt mișto!” Ei au spus: „Da, ne plac mult numărul trei și numărul 11.”

Așa că au testat trailerele și n-au avut rezultate bune – nici mie nu mi-ar fi plăcut dacă eram într-un grup de testare. Și-atunci au zis: „Hai să folosim *Office Space* ca model. Ne-a adus o cârcă de bani, dar a fost lansat trei sau patru ani mai târziu. Ce am greșit atunci? Am cheltuit bani pe lansare și trailere, așa că de data asta hai să nu facem greșeala asta.” Ai putea zice că au avut dreptate. Se pare că în prezent aduce bani așa cum a făcut și *Office Space*. Dar cu *Idiocracy* chiar poți spune că l-au lăsat baltă. L-au dat, să zicem, în 11 cinematografe. M-au enervat articolele care spuneau ce încasări mari a avut filmul, dar nu spuneau că a rulat doar în 11 cinematografe. Pe lângă asta, dacă îl cauți pe Moviefone, îl găseai cu numele de „Proiectul fără nume al lui Mike Judge” (*rade*). Nici nu s-au obosit să-i pună un titlu în baza de date.

Motivul pentru care filmul ăla e atât de important – și probabil atât de controversat – este că ajută oameni ca mine să se consoleze cu felul în care funcționează lumea. Te gândești: „Eh, nu e chiar așa rău, măcar o să mor înainte să se ajungă la asta.” Trebuie să-l văd din nou, pentru că nu l-am văzut de când a ieșit.

Multă lume mi-a vorbit despre el în ultimul an. L-am văzut de nu știu câte ori în camera de editare, mă obseda fiecare cadru, dar acum că lumea îmi citează din el, mă gândesc că trebuie să-l mai văd o dată.

Cum ți se pare că a mers treaba cu *The Goode Family*?

Sunt unul dintre creatorii serialului și i-am lăsat pe partenerii mei să se ocupe de el. Eram ocupat, lucram la *Extract*. Am făcut unele desene și i-am dat voce tipului din rolul principal. I-au făcut promovare bună, dar serialul pur și simplu nu a prins, nu știu din ce motiv. Se mai întâmplă. Se pare că așa funcționează lucrurile cu animațiile – sau poate nu doar cu animațiile, dar în special cu ele – fie fac senzație și devin un super fenomen, fie nu prind deloc. Dacă te uiți la *Family Guy*, *South Park*, *The Simpsons* – toate au scânteia aia de nebunie care cumva face click în mintea oamenilor.

Dar *Extract* cum ți se pare că a fost promovat?

Da, n-am nicio scuză pentru ăsta (*rade*). Chestia e că a fost un film cu buget foarte mic. Am avut investitori privați și toată lumea părea să fie mulțumită.

Părea că în sfârșit totul mergea cum trebuie.

Chiar așa a fost. A fost cea mai bună experiență pe care o poți avea când faci un film – cu tot cu trezire la cinci dimineața. A mers bine de la început până la sfârșit. Am avut o echipă grozavă, producători grozavi, tot ce vrei.

O să mai faci vreun film de acțiune live în viitorul apropiat?

O să fac o pauză. Cred că pentru *Extract* am filmat opt săptămâni. Nu știu cum să zic, dar mi-a cam ajuns (*rade*). La *Idiocracy* filmările au durat zece sau 12 săptămâni; a fost cam obositor. Dar a fost o experiență bună. Ce nu-mi place mie e casting-ul. Vin actorii, vor rolul și câteodată trebuie să le spui că sunt foarte buni, dar nu sunt potriviți pentru film și asta sună ca dracu'. Ca și cum ai avea întâlniri romantice ciudate de câte cinci minute timp de opt ore. E foarte greu.

O ultimă și foarte importantă întrebare la care m-am gândit că ai putea să-mi dai un răspuns clarificator. Am avut dezbatere îndelungă cu prietenii despre definiția cuvântului *chode*. Unii cred că înseamnă un penis care e mai mult gros decât lung, iar alții spun că e un alt cuvânt pentru regiunea dintre scrot și anus, perineu. Ce crezi că înseamnă? Sau poate ar fi mai bine să întreb ce cred Beavis și Butt-Head că înseamnă.

Păi, cum spuneam, am crescut în Albuquerque și, din ce-am auzit eu pe-acolo, înseamnă „penis” – e prescurtare de la „chorizo” și e preluat de la mexicanii. Când eram mic, îi auzeam cum îl folosesc. Dar știi de ce se spune *taint* (murdărie) la perineu, nu?

E zona-scut care te ajută să nu-ți murdărești coaiele cu rahat.

Exact. *UCE*

Găsiți faze tari din interviul cu Mike Judge într-un nou episod VICE Meets... pe VICE. com.

we promote
the exhibition design

ARTĂ: PAUL HITTER, ASASINUL CU PENSULA

INTERVIU: IRIS OPRIS

SEGREGATION: O țigancă care, în fața rasismului și a discriminărilor, se masturbează pe steagul Uniunii Europene. Ce altceva ar putea să facă? Să-i pese? Oricum, dacă priviți atent, Europa nazistă pictată de Paul are o istorie a discriminării împotriva țiganilor de pe la 1499 și până astăzi. Integrare socială, poftim?!

Fiecărui om i s-au dat câteva arme când a intrat în această viață. Paul Hitter a primit pensulele, în prelungirea cuvintelor pe care le rostește, deși și alea sunt multe. La 29 de ani ar fi putut la fel de bine să fie Hitler, dar asta era porecla pe care-a avut-o în școala primară și care l-a făcut să-și bată colegii. În mod ironic a ajuns să trăiască în Germania ca exilat, nu ca dictator. Înfometarea, sărăcia și sclavia impuse de guvern și de lumea de consum l-au făcut să nu mai suporte să trăiască aici. Ca marea majoritate a celor care au plecat din țară, preferă să trăiască departe și să lucreze câte 13 ore într-un bar, ca după aceea să ajungă acasă și să picteze sau să dea petreceri țigănești. Pentru el toate astea sunt o luptă, pentru că de fapt el nu vrea să fie în Munich. Îi este dor de casă și ar fi preferat să nu trăiască viața pe care o are. Dar pentru că în lupta culorilor are totul de câștigat, iar stilul auto-definit expresionist balcanic al lucrărilor lui este mai tare decât tot maldărul de „artă” cu care plouă zilele astea în jurul nostru, am conversat cu el prin câteva mailuri ca să-l înțelegem mai bine.

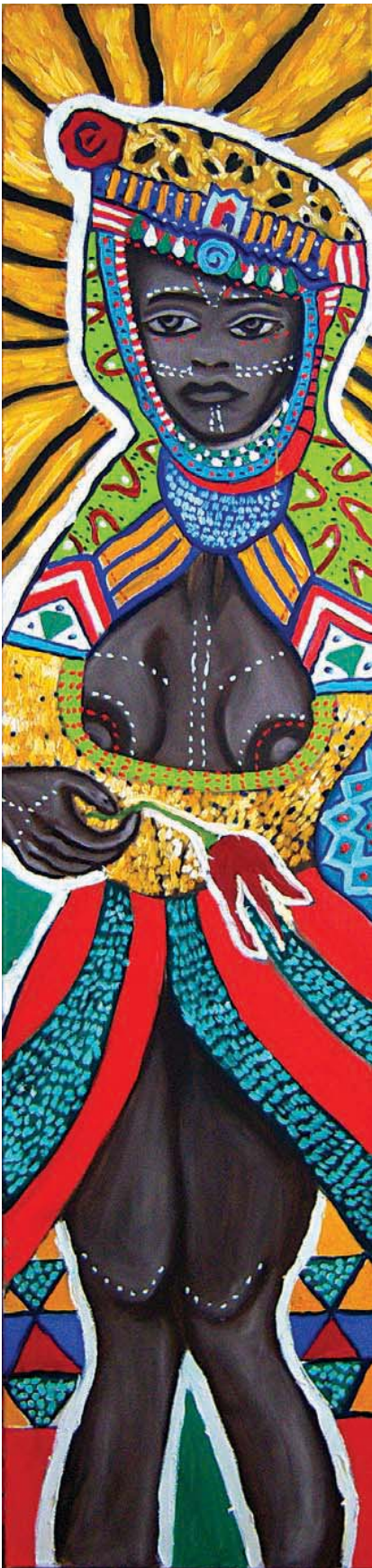
VICE: Povestește cum e să fii barman. Simți că trăiești două sau mai multe vieți într-una?
Paul Hitter: Ajung pe la 11 dimineața acolo și mă gândesc: “Futu-ți morții mă-tii, Băsescule, și Petre Roman, și să îmi bag pula în morții voștri de criminali. Mă rog, lista nu se termină aici. Îmi folosesc organul în gura tuturor securiștilor, țoapelor, fotbalistilor, politicienilor, polițiștilor – din cauza lor mătur curtea cârciumii unde lucrez, apoi dau cu spray

de cameră la veceuri ca să nu pută. E neplăcut, aș prefera să pictez, dar în timpul în care lucrez la bar se acumulează în mine o energie conflictuală care mă obligă să creez ceva care să-mi spele ochii.

Și unde-i distracția?
Trei zile sunt liber, trei lucrez. Când restaurantul este plin, torn mii de beri timp de 13 ore. La bar văd tot felul de oameni ciudați: bețivi, curve, curve nedeclarate și oameni cu câini cu care mă distrez până îi fac să latre. Am și un șoricel mic, electric, care arată real, dar e cu baterie. Dacă-l pun pe jos fuge. Când mă plictisesc îi dau drumul ca să sperii chelnerițele. Mă pricep la asta. Uneori cânt marșuri ale armatei germane. Mă distrează tocmai pentru că sunt interzise. Colegele mele nemțoaice le recunosc și nu știu exact dacă să rădă, să se rușineze, sau să se blocheze.

De multe ori după muncă dai petreceri cu tematică țigănească. Cum așa?
Mi se pare muzica pe care te descarci cel mai bine. Nu are nimic artificial, ajunge exact în coridoarele sufletului, unde declanșează o nebunie generală și o petrecere maximă. Și câteva beri reci...

Ce te leagă de cultura țigănească?
Faptul că vin din România și că fac parte dintr-o minoritate – tatăl meu este maghiar. De mic m-am jucat fotbal cu țiganii. M-au atras pentru că sunt altfel, deși la început mi-a fost frică –

STÂNGA
Miss Diaspora Congo: Asta e dintr-o serie nouă. Va apărea în curând pe ecrane. În toate țările vestice în care a fost Paul, cele mai frumoase femei sunt imigrantele sau cele provenite din familii mixte. Majoritatea sunt femei de serviciu, cameriste de hotel sau căsătorite cu un cetățean vestic în vârstă cu care-și împart patul și viața.

DEAPTA JOS:
Barbut: O lucrare de stradă, inspirată de piesa celor de la Paraziții, Barbut – un cuvânt urât, dar banul pe care-l aduce face viața dulce și mai dai un tun la zar.
DREAPTA JOS:
Bulibașa: Șeful șatrei a făcut Germania și s-a întors acasă, să arate că a reușit. Are lanț, poate și niște afaceri prin Lugoslavia, ceva benzină vândută, poate a trecut prin război. Sau poate a coborât din filmele lui Kusturica direct în pânza lui Paul.

DREAPTA:
Miss Diaspora Peking:
E cam aceeași
poveste de sărăcie și
disperare ca la Miss
Diaspora Congo. Doar
că, hopa, aici apare
semnul NIKE, că doar
în China se muncește
la adidași cu un dolar
pe zi, ca să se vândă
în Vest cu 120 de
euroi. Economie de
piață îi zice, nu stiați?
Futu-vă muma-n cur!

STÂNGA SUS:
Eugene Hütz: Eugene
Hütz e un punkist
ucrainian prieten cu
Paul, care trăiește
în Brazilia. A cântat
și în Gogol Bordello.
Are energie 200%,
mișcare-n sânge și
face glume non-stop.
Când compune
muzică țigănească
îi ies flăcări din
degete și din chitară,
să mori!

STÂNGA JOS:
Zaraza: Zaraza lui
Cristian Vasile e
rock'n'roll pe față,
cum se zice la
blocul lui Paul din
București. I-a tăiat
ăla gâtul și el moare
de durere, o vede vie
cum vine cu tututul
de la chioșc. V-a cam
spart pe toți, căci nu
v-ați gândit niciunul
s-o pictați.

teamă indusă de mass media, de părinți. Tot în copilărie era să fiu răpit de două țigănci, în timp ce părinții mei erau într-un magazin. Ha ha! Predestinare! Apoi am înțeles țigăanii, i-am acceptat și i-am plăcut, pentru că au curajul să fie altfel și că au suflete de artiști. Când am ajuns în Germania și spuneam că sunt român, eram întrebat dacă sunt țigan, așa, la mișto. Cu timpul, deși nu sunt țigan, am zis că sunt. De la un anumit punct viața mea a fost pe drumuri, exact ca a lor. Sunt un locuitor de mână a doua în Germania, la fel cum ei sunt în România. Iar uneori, trag și eu viața și soarta pe sfoară.

Spui că trăiești exilat, când aproape oricine poate călători de la un capăt în altul al lumii.
Este o falsă impresie. Depinde din ce țară ești și în ce țară vrei să ajungi. Apoi, una este să călătorești și alta e să trăiești. Eu refuz să trăiesc în România în situația actuală.

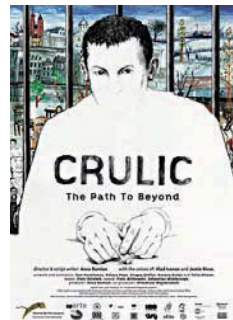
Ce e neobișnuit la viața de imigrant?
Totul. Când m-am mutat în Germania, am refuzat să accept că am un șoc cultural. Este straniu să înveți o limbă nouă. Îți crezi încă o personalitate. Rămâi același, dar te dedublezi. Oricât încerci să-ți păstrezi spiritul, încet ești asimilat. La începutul vieții de imigrant nu ești nimic. Ești suspendat într-un vid, nu știi nici măcar ce drepturi ai. Și cum diaspora română este foarte fărâmițată este și mai greu să treci de starea aceasta de paria.

Sunteți de fapt niște duri.
Suntem super eroi. Luăm totul de la zero, pentru că n-am acceptat rahatul impus de guvernele țărilor noastre și-am căutat o soartă mai bună în lumea largă. Cel mai mult mă deranjează dorul de părinți, prieteni și țară. Dar am devenit mult mai dur de când sunt plecat. Am învățat să nu ascult ce spune inima, ca să nu mă întorc acasă sau să cad în depresie.

Și nu ți-e deloc frică?
Mi-e frică să nu mă ratez în ciuda tuturor eforturilor. Cred în mine, dar uneori mă tem: poate nu voi ajunge unde mi-am propus din cauza altora, poate nu am nicio treabă cu arta. Mi-e frică ca exilul să nu ducă într-un punct mort, eu să regret, să uit de pictat și să pierd acest cadou minunat.

De ce sunt Balcanii o gaură de cur binecuvântată a lumii?
Pentru că e un tărâm al contrastelor. În comparație cu un neamț de vârsta mea am văzut o revoluție, împușcături, tancuri pe stradă, incendii, mineri, oameni morți, accidente pe trecerea de pietoni, am un tată bătut de securitate, nu am avut calculator, știu ce e aia televizor alb negru, să stai la coadă la portocale, m-am bătut, am băut când nu aveam voie și am trăit într-o țară în care statul nu face nimic pentru tine. Este o binecuvântare, prin suferință. Este un tărâm care nu te plictisește și nu te lasă indiferent. Împuțițiune și frumusețe, aur și jeg adunate la un loc. Perfecțiune.

*RUSSKAJA RULETKA:
Russkaja Ruletka
e făcut pentru
momentul ăla când
ești transpirat,
descheiat la cămașă
din lipsă de aer,
cravata flutură,
pui ultimii bani pe
frunte, tragi cocoșul
armei, strângi din
dinți, coale și apeși
pe trăgaci. O fi sau
n-o fi?*

CRULIC: THE PATH TO BEYOND

Regia & scenariul:
Anca Damian

Docu-drama poetic animată *Crulic* este bazată pe un fapt real și sinistru – un român acuzat pe nedrept de furtul portofelului unui judecător polonez face greva foamei și moare în închisorile poloneze. Palmaresul filmului e impresionant, mai ales pentru că e vorba despre prima animație de lung-metraj din România post-comunistă. Dar, în afara promovării de guerilă, *Crulic* asta este un film curajos, artistic și deloc ușurel și urmează să fie proiectat în curând și la MOMA, în NY. Am vorbit cu Anca Damian, scenaristul, regizorul și producătorul, despre cum e să faci, pe barbă proprie, un proiect de genul ăsta. Însă, în timpul care a trecut de la întâlnirea cu ea, filmul a mai încasat niște premii.

VICE: De la lansarea *Crulic*, la Anim'Est, ce premii a mai primit filmul?

Anca Damian: Am luat câteva premii la Locarno, Varșovia, Jihlava, Cottbus, dar cel mai mulțumită sunt de selectarea la Telluride, care este foarte pretențios, un fel de cinema boutique și cea mai *arty* poartă pentru intrat în State – chestie care a asigurat distribuția în SUA, Canada și UK. Acum am primit o cerere de dublare a vocii lui Vlad Ivanov pentru țările anglofone.

Așadar, dublăm?

În Polonia s-a făcut asta. Un actor de-al lor foarte iubit, Maciej Sthur a înlocuit vocea lui Ivanov. Jurnaliștii polonezi m-au întrebat dacă l-am ales pentru ca publicul să aibă mai multă simpatie pentru *Crulic*. Eu mă bucur dacă actorul e iubit, dar important este să fie bun.

Bănuiesc că documentarea nu a fost ușoră, la urma urmei e vorba de un fuck-up instituțional masiv. M-am izbit de reticență pasivă și de obstrucționarea accesului la informații. Încă de la început a fost evident că nimeni nu voia ca acest film să se facă. Făceam documentarea din banii mei. În loc să stau cu burta la soare în vacanță, mă duceam la Cracovia, unde luam la picior închisorile și procuratura. Nu nu am avut vreodată sentimentul că ar trebui să mă opresc, să fac altceva.

A fost o activitate mâncătoare de bani și trosnitoare de nervi sau muncă de detectiv documentarist? A fost un proces de asimilare. Mai întâi a trebuit să mă duc până în pânzele albe, să știu tot. Din fiecare drum, la polonezi sau la Dorohoi, la Claudiu Crulic acasă, aflam altceva. Mi se spuneau frânturi, fiecare ce voia, poveștile nu se suprapuneau și aveau puține puncte comune. Trebuia să mă duc din nou ca să aflu mai multe. Când am știut tot ce se putea, am reconstituit lucrurile esențiale.

Ce amănunte nu au intrat în film?

Am dosarul lui *Crulic* copiat integral. Nevinovăția lui este evidentă. În fotografiile de la bancomat nu este el. Există și o hârtie care dovedește că ADN-ul de pe portofel nu era al lui. Aceste documente nu le-am folosit, pentru că depășisem nivelul de anchetă.

Cu excepția lui Cioroianu, care și-a dat demisia, filmul nu spune ce s-a întâmplat cu cei responsabili în mod direct de moartea lui *Crulic*. Pe undeva am ocolit ancheta. Era atât de evident

că nimeni nu a pășit nimic. Dar i-am contactat, lucrează la Ministerul Afacerilor Externe polonez. Consulul nu a vrut să ne întâlnim, iar Ambasador mi-a expus varianta lui: *Crulic* era un om de nimic. Acum e judecat medicul care l-a îngrijit în ultimele 16 ore și singurul care „a fost de partea lui”, dar care și-a schimbat depoziția ca să își apere confracții.

N-a existat niciun pic de spirit de răzbunare pe care să-l cenzurați în numele artei sau al obiectivității genului documentar? Am fost întrebată dacă n-aș vrea ca oamenii să spargă geamurile ambasadelor poloneze. Pentru mine este mult mai important ca omul să realizeze ce s-a întâmplat. Aș vrea să se simtă vinovați. Am văzut multe persoane puternic emoționate după vizionarea filmului. Asta am și vrut.

Auto-ironia într-un film cu subiect foarte grav îl face mult mai amar.

Este o anumită detașare, care face parte din calitățile românilor. Tipul ăsta de umor este mai mult decât a face o glumă și-a pleca mai departe. Este înțelepciune.

Aveți nouă animatori pe generic. Cum ați lucrat cu ei?

Recunosc un loc când face parte din filmul meu și un personaj într-un actor. Îmi dau seama dacă pot comunica și lucra cu omul din fața mea. Dan Panaitescu, care se auto-intitulează *Fabrica de desene*, este de fapt o uzină. Raluca Popa a ales să lucreze la acest proiect deși se pregătea să facă un master de pictură la Londra, iar cu Roxana Bențu mai colaborasem. Creativ vorbind, primii doi au realizat partea conceptual - vizuală. Mai întâi storyboard-ul, după care ilustrația. Din motive financiare am folosit mai multe stiluri. Sărăcia te poate face foarte creativ. Închisoarea a fost inițial concepută ca un segment de stop-motion, cu figurine din hârtie fără fețe, dar în final nu am simțit-o potrivită ca formulă.

De ce?

Filmul este despre *Crulic*, dar în mod esențial despre moarte. Trebuia să ilustrăm asta sau filmul era ratat. Aveam nevoie de tehnici care să sugereze materialitatea. Dan a venit cu propunerea ca mâinile lui să devină concrete atunci când lucrează. Eu am fost de acord, dar am sugerat ca atunci când începe să moară, linia să se piardă, iar desenul să se transparentizeze.

De la un punct încolo timpul se dilată, apar secvențe lungi...

Este singurătatea. A fost părăsit, lăsat să agonizeze și să moară lent, prin greva foamei. O moarte care îl lasă să contemple cum pleacă, să se ridice la o altă perspectivă spirituală.

Deci animația este mai potrivită pentru ilustrarea aceasta spirituală?

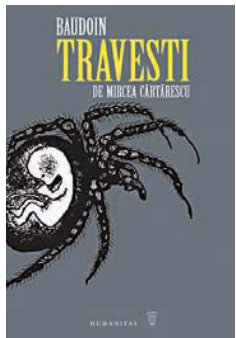
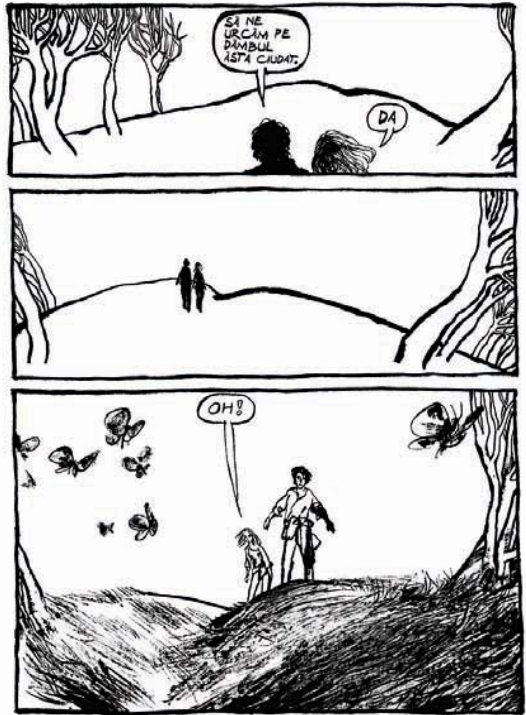
Există un punct dincolo de care regizorul nu poate merge, dar animația da. Este fabulos să-ți execute cineva viziunile. Cu Dan am mers foarte mult pe discuții, dar cu Raluca, care are un filon artistic foarte profund, statul la povești nu funcționa la fel de bine. Am luat-o odată cu mine la Dorohoi și a înțeles instantaneu.

Care a fost secretul creativității?

Mare parte din creativitate a venit pentru că toți cei implicați am fost la prima experiență. Uneori mă mir cum au ieșit toate atât de bine legate deși s-au făcut separat. Textul cu Vlad Ivanov a fost înregistrat în altă parte, el nici nu a călcat pe la studioul de animație. Sunetul s-a făcut în Polonia, cu Piotr Dziubek, un compozitor care era la prima lui muzică de film. A ieșit foarte organic.

Se mai poate întâmpla un caz *Crulic*?

Da, și din păcate oriunde în lume.

TRAVESTI DE MIRCEA CĂRTĂRESCU

Publishing House:
Editura Humanitas &
Jumătatea Plină

De curând s-au întâmplat lucruri de așa natură încât un tătic al BD-ului, Edmond Baudoin, care a publicat peste 50 de titluri în ultimii 30 de ani pe la cele mai mari edituri franceze, a făcut o pasiune pentru o carte despre adolescență a unui romancier prea bun ca să-l ridici în slăvă cerească inutil. Mircea Cărtărescu are marele merit de a fi scris una dintre cele mai tari cărți românești despre vârsta de 16 ani atunci când a pus *Travesti* pe hârtie, iar această remodelare a textului este făcută pe măsura obsesiilor ambilor autori. Mixul de proză și imagine care a reieșit e unul din care mi-e greu să-mi revin.

Știți recenziiile alea din reviste de femei, gen, pregătiți-vă o ciocolată caldă cu mentă și savurați un volum bla-bla-bla? Aici ar merge ceva de genul: faceți rost de niște acid și pregătiți-vă pentru două ore de trip senzual și bizar, în care textul, drogul și imaginea se unesc într-o spirală ce te trimite direct în lumi pe care nu vi le-ați imaginat.

Cum ziceam mai devreme, *Travesti* e unul dintre cele mai intense texte ale lui Cărtărescu, de pe vremea când încă nu iubea femeile. Este o autoficțiune despre o adolescență tulburată, așa cum numai băieții frustrați de propria lor cuminenție știu să scrie. Adolescența e o perioadă de căcat, în care te crezi buricul neînțeleș al pământului și îi urăști pe ceilalți cu pasiune. Lumea din unghiul personajului principal, Victor, e plină de masculi proști și de fete ireal de frumoase, de exagerări și de imagini neașteptate,

ca a oricărui adolescent. Iar Victor din perspectiva lui Victor este cel mai mare *lamer*: „Aveam în minte imaginea orbitoare a ceea ce aveam să fiu odată, omul complet și perfect, scriitorul total... știam cine sunt, știam ce am de făcut, sufocările de care sufeream, visele crude, scatologice, premonitории”. Asta m-a făcut să mă simt bine și sunt convinsă că ar avea același efect asupra oricărui adolescent (inevitabil, *lamer*) sau adult (pentru că îți amintești cu jenă de cât de penal erai). Asta e, de fapt, meritul IMENS al cărții: nu încearcă să idealizeze nimic. Și, din când în când, ai tripuri fără să iei nimic. Punct ochit, punct lovit.

Experimentele BD pe o astfel de carte ar fi putut ieși foarte ușor kitschoase și căcănii. Era nevoie de un maestru al benzii desenate ca Baudoin, ca să intre în pielea unui co-autor cu acte în regulă și ca romanul grafic să nu se transforme într-o „remorcă” la textul lui Cărtărescu. Textul fuge – începe Cărtărescu, după care vorbește pe neașteptate Baudoin. Însă glisarea trecut-prezent e respectată, iar imaginile o completează și, uneori, îi dau noi sensuri – cum ar fi că din dialog, de exemplu, se generează subtexte. Frumos. Dar, cum poporul român e ciorditor plagiator din naștere, prevăd deja un trend odios cu versiuni BD amatoricești pentru tot soiul de cărți de doi bani. Așa că bucurați-vă repede, cât mai aveți ceva frumos și neîntinat în față.

JOKER
The Vision
4AD

Chiar și în timp ce dubstepul își continuă cădere pe burtă, îmi amintesc că existau oameni curioși să asculte albumul lui Joker și lor le spun acum: ghici ce? E un zero barat. Piesa făcută cu Shadez e fantastică, iar dacă tot albumul era așa, m-aș fi bucurat. Dar restul pieselor pot fi folosite cu succes ca soundtrack la niște reclame cu hamsteri dansatori. WHY SERIOUS

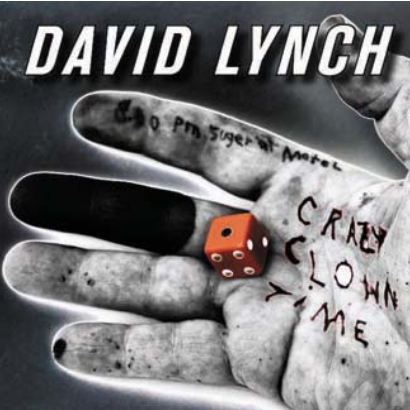
CRISTI CONS
În Secțiuni
Local Records

Când apare cineva ca băiatul ăsta, care face parte din gașca RPR, știm cu toții la ce să ne așteptăm. Dar Cristi Cons mai are avantajul de a fi terminat Conservatorul, iar ca bonus, știe ce să facă cu el. Materialul ăsta e ca nisipul dintr-o clepsidră : atmosferic, melodios, fluid și unitar. În patru piese reușește să creeze un film sonor, care, deși e încet ca ritm, abundă în detalii și acțiune subtilă. E greu să faci dantelării ambientale care să-ți rămână-n cap. Și albumul ăsta rămâne. Aș vrea să fac mișto de el și nu pot. Frumos lucrat, m-a feliat. MINIMAL MAXIMAL

NIKI & THE DOVE
The Drummer
Sub Pop

„La ce te poți aștepta de la toaletele din Suedia?” Asta am găsit când am căutat țara nordică căreia Niki & The Dove îi spun „acasă”. EP-ul lor The Drummer e

un smorgasbord (n.r. mâncare suedeză) de electro-pop noir sufocat de polimeri, pernițe de umeri și coafuri permanent à la Designing Women. Stai așa. Țla e un nai, la minutul doi din „Mother Protect”? Wow. Ce rahat mișto. Nu ca Țla din care te aștepți să găsești în toaletele din Suedia. CONCETTA

Shamanul disco-intergalactic Mike Silver își prezintă alter-ego-ul felin cosmic Mickey Moonlight printr-un album exotic, plin de zorzoane tropicale, care curge în sensul acelor de ceas și care i-ar putea face pe crustaceii de la Ed Banger să se scarpine cu cleștii-n cap. Gresorul de la Twin Shadow îi dă o notă umană atunci când fredonează „Close to Everything” și „This Son is Coming Up”, dar în mare parte astea sunt piese de-o spiritualitate de butic. Ar merge să fie atârnate în vreun tiki bar venusian, în care cocktailurile au nume precum „Buckaroo Banzai” și „Diamonds in the Mind of Talula”, unde e mereu happy hour. THEYDON BOIS

Albumul ăsta e ca Earthling al lui David Bowie, dar fără cele 120 de decizii greșite. Tipul bagă și câte un accent britanic fals pe ici, pe colo, ceea ce e semn de treabă serioasă. BRIT COCK

PANGEA
Living Dummy
Burger

Ăsta e bubblegum punk de LA caterincă rău de tot, dar sunt sigur că majoritatea pieselor sunt

CEL MAI BUN ALBUM ROMÂNESC AL LUNII: CRISTI CONS

CEL MAI BUN ALBUM INTERNAȚIONAL AL LUNII: DAVID LYNCH

despre sor-mea, din moment ce și-o trage cu vocalul. Ceea ce unora li s-ar putea părea ciudat, pentru că au titluri gen „Too Drunk to Come” și „Make Me Feel Weeeird.” Mai e și un vers unde zice: „Zi-mi despre taică-tu/ Ce fel de tip e?/ Spuneai că urăște gayii/ Păi atunci o să mă placă.” În afară de faptul că mă simt ciudat să ascult ode despre cât de bunoacă sau nemernică s-a făcut sor-mea, ăsta e un album bun și îl recomand cu căldură fanilor Ty Segall, Wavves, Nobunny sau Mean Jeans. SOLDATUL GAY

Mereu mi s-a părut că punkerii din România trăiesc într-o bulă de timp bine fixată între noastalgia anilor 1989 și 1994. Reperele lor sunt în continuare revelioanele alea suicidale, alături de glumele lui Dem Rădulescu și Amza Pellea, muzică ușoară și dansuri cu burta plină în jurul mesei cu mâncare din sufragerie. Albumul ăsta există fix ca să dovedească toate astea. Asculți cover după cover făcut după cântecele alea oboșite ale lui Dan Spătaru, Mirabela Dauer, Ștefan Bănică Senior sau Mihai Constantinescu care au înecat orice fel de evoluție muzicală pop între 1970 și 1995 și-ți dai seama că, indiferent de cum le-ai coafa, ele n-au cum să sune bine decât dacă ești beat și-ngropat într-un trip prost, de-o penibilitate romantică cum doar pe vremea aia putea să existe. Sper doar, ca peste mulți ani, să nu-l șteargă nimeni de praf, chiar dacă îl găsește. MOARTEA CĂPRIOAREI

Ar putea să-ți placă diareea asta de salată de sunete doar dacă ești genul anxios care se descarcă doar atunci când fute între țâțe o grăsuță în corset care lucrează la Fornetti. Albumul ăsta îmi amintește de ziua când m-am trezit mahmur și am luat un paracetamol crezând că o să mă simt mai bine, dar de fapt mi-am petrecut toată ziua vomitând ceva galben. FIFI

CEL MAI NASOL ALBUM AL LUNII CU CEA MAI PROASTĂ COPERTĂ: NIȘTE BĂIEȚI

CEA MAI BUNĂ COPERTĂ A LUNII: PANGEA

KURT VILE
Smoke Ring for My Halo + So Outta Reach EP
Matador

Kurt Vile face cumva cea mai acceptabilă muzică de pe planetă. E ca și cum a luat cele mai bune vibrații din anii '90 și a băgat pe ele niște pedală de rock clasic. Plus că membrii acestei trupe sunt tipi pletosi mai în vârstă care arată șmecher rău. BLONDE CAMERO

O re-confirmare a pop-ului murdar, pervers, vine din partea a doi doi francezi, dintre care unul, solistul Nicolas Kerr, arată ca un badboy al lui John Malkovich din anii '80 și cântă de parcă ar da probe să câștige lingouri de aur! Musical-ul Spandau Ballet Gilb'r de la Château Flight este tipul din spatele valsurilor suicidale și a ritmurilor metalice din proiectul Aladdin, care sunt tăiate cam din aceeași stofă ca și cele cântate de Horrors. Dar, în timp ce Skying tinde spre stele, Aladdin se mulțumește să se tăvălească în mizerie — și știți și voi cât de jegos e Parisul. LES PANINI

HOT CASANDRA
Early Nightmares EP
Lansat independent

Prietena mea este prietena lui Paul și mi-a făcut capul calendar. Ce-am înțeles eu e că: Paul are una dintre cele mai grave timbre vocale din peisajul trupelor românești. Paul mai are și o fixație pe Patrick Wolf, dar măcar instrumentația lui nu conține ukulele. Paul face o muzică față de care nu se poate hotărî dacă e indie sau electro, așa că-i iese câte ceva din amândouă. Are și puțină isterie de inspirație Justice, c-așa se-nțămplă când ți-a cam plăcut să te dai pe skate în copilărie. Paul

poate fi și Washed Out-romantic, dar măcar îți dă poftă de disco, nu doar de filingeală. Paul cântă cu mama lui, pentru că e atât de tare. Paul face lucruri mișto, dar uneori ia foc, pentru că e și el om, chit că a apărut acum trei ani într-un clip M83, care n-a mai devenit oficial. Paul s-a visat dintotdeauna rockstar, dar uneori e DJ. Așa că simt nevoia să spun aici și acum: Paul, te rog io frumos, las-o mai moale cu trance-ul și nu te mai urca pe pupitru atunci când mixezi. Altfel, totul e OK, OK? IRIS OPRIȘ

Frate, nenorocitul ăsta a ars-o mișto de tot în ultimul timp. Cu muzică și în general. Ești nebun!? MICHAEL FAY

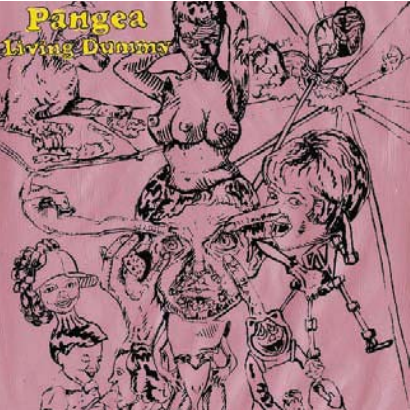

Ăsta clar e un EP pe care au fost înghesuite niște piese live de pe un album trecut doar ca să ajungă de-un album dublu care să coste mai mult. Pe multe piese Beck bagă bass heavy cu nesimțire, iar Charlotte trebuie să șoptească într-o grămadă de locuri ca să atingă notele înalte. Dar videoclipul la Lemon Incest, în care Charlotte se mângâie și se îmbrățișează în pat cu taică-su care e în pielea goală încă mă bântuie și o iubesc. Cu toate astea, nu îndeajuns cât să trec cu vederea albumul ăsta. A.WOLFE

DAVID LYNCH
Crazy Clown Time
Sunday Best Recordings

Un album solo de debut al lui David Lynch putea să fie orice. Putea s-o ia pe arătură timp de 74

minute, vorbind despre meditație în timp ce bătea dara-bana pe o cutie de suc. Putea stinge țigările pe covor pe muzică de operă. Dar Lynch a făcut un film pentru urechi; are părți amuzante (într-un cântec spune: „Buddy a urlat așa tare încât a stropit cu scuipat!”) și părți ciudat-sinistre în care vorbește despre spionat femeii. Faptul că piesa pe care cântă Karen O nu e cea mai bună dintre ele spune multe despre cât de al dracului de grozav e albumul ăsta. [PORUMB CU FRISCĂ]

Mereu am zis că David J e singurul membru din Bauhaus care se ia prea în serios. Adică restul trupei sunt în backstage, beau bere și se ling cu minorele din Batcave, în timp ce el stă într-un colț și își toarnă absint cu mare grijă peste un cubuleț de zahăr dintr-o linguriță victoriană. Ce e de două ori mai amuzant e că în timpul ăsta se oprește să facă cu ochiul la cameră și să-și autoironizeze gothereala („Dead and Lovely”). Și o tot ține așa fără milă („Dress Sexy at My Funeral”) pe tot albumul ăsta de piese ragtime răsuflate (cover după „Gloomy Sunday”, frate!), pe care fanii îl numesc „dark-rag” sau ceva de genul. Eh. Măcar e mai bun decât soundtrack-ul de cabaret pe care l-a făcut pentru V for Vendetta a lui Alan Moore. Pardon, cabaret dark. Pe bune. VAMPIRUL CASTRAT

Tipul ăsta e o copie a lui Arthur Russell. Nu există îndoială că Sandro Perri are o slăbiciune pentru operele târzii ale disco man-ului din New York — piese impresionante, dezordonate, construite din atingerile unei chitări și din modificări armonice complexe, dar niciodată evazive. În apărarea lui, Perri face o treabă la fel de excelentă ca și Russell din simplul motiv că știe să facă o piesă să sune captivant pentru mai mult de patru minute. Și, ultima dată când am verificat, exista un real deficit de oameni care să guste din stilul lui Russell. DINOZAU R

VEIOZA ARTĂ

VEIOZAARTĂ.ro

Jägermeister

/ rebel din fire

jagermeister.com / consumă-l rece ca gheața. cu măsură.
www.consuma-responsabil.ro

